

ဝမ်းနိုးနိုးနိုး
ဝမ်းနိုးနိုးနိုး

Ocean of
Words
Ha Jin

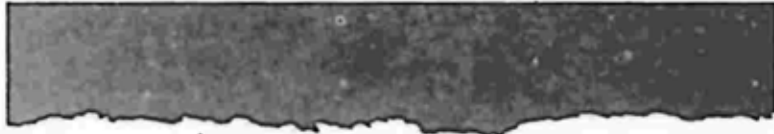
၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀
 ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

Ocean of
 Words
 Ha Jin

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - လပြည့်လင်း ပုံနှိပ်တိုက် ၊ အမှတ်၁၁-H၊ ၅၅လမ်း
(အလယ်ဘလောက်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်- ဇော်မောင်
တန်ဖိုး - ၇၈၀၀ ကျပ်

ཐུགས་རྒྱུ་ལྡན་པའི་
འཕྲིན་ལྗང་གི་ཕྱུ་
Ocean of
Words
Ha Jin

စကားလုံးသမုဒ္ဒရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍

စာရေးဆရာ ‘ဟကျင်း’ အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ခဲ့သည့် စာအုပ် အမှာစာအချို့တွင် ရေးခဲ့ဖူးပြီမို့ စာရွက်ချွေတာသောအားဖြင့် ယခု အမှာစာတွင် အကျယ်ဝိတ္တာ မပါဘဲ အတိုဆုံး သံခိပ်မျှ ရေးပါမည်။

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် မွေးပြီး ၁၃ နှစ်သားအရွယ်တွင် ၁၆ နှစ်ဟု အသက် လိမ်ပြီး စစ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ အဖေက စစ်မှုထမ်းမို့ တပ်ထဲဝင်ခြင်း မဟုတ်။ တပ်မတော်ကို ချစ်လွန်း၍ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၅ နှစ် အမှုထမ်းပြီး တပ်မှထွက်၍ ကျောင်းပြန်တက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာ ညွှန်လွန်းသဖြင့် ဖိကြိုးစား၍ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ရုရှားနယ်စပ်က ‘ဟာဘင်း’ တက္ကသိုလ် တွင် အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကယူပြီး B.A၊ နောက် M.A အောင်သည်အထိ ဆက်တက် သည်။

ကျောင်းဆရာ လုပ်မည်။ ကလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးဖို့ကျ တော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု မရှိဘဲ အင်္ဂလိပ်စာတွင် အားနည်းနေသေးသည်ဟု ပင် ထင်နေသဖြင့် အမေရိကသို့ ပညာတော်သင် လျှောက်သည့်အခါ ကံကောင်း ထောက်မစွာ ရသဖြင့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ဘရန်ဒိုက်စ်တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်တက်

သည်။ ပါရဂူဘွဲ့ရပြီး ဘော်စတွန် တက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခ ခဏ ဝင်လုပ်သည်။
တရုတ်ပြည်တွင် ဆရာလုပ်ဖို့ အတွေ့အကြုံ ယူခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထင်တာတွေ အကုန်လုံး လွဲခဲ့သည်။ သူ ပြည်ကြီးကို မပြန်
တော့ဘဲ အမေရိကန်တွင် အခြေချကာ စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးနေလေ
တော့သည်။

(၂)

အမေရိကန်တွင် နေပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ရေး၍
အသက်မွေးရာတွင် ထိပ်တန်း ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရေးဆရာတယောက်
ဖြစ်လာသည်။ ပူလစ်ဇာဆု ဆန်ခါတင်စာရင်း ဝင်သည်။ အမေရိကန်တွင် အမြင့်
ဆုံးဆုတွေ တအုပ်ပြီး တအုပ် တသိကြီး ရခဲ့သည့်အကြောင်းများ ကျွန်တော်
ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် လေးအုပ်နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထု နှစ်ဆယ်ကျော်
ရေးပြီးပြီ။ သူ့ဝတ္ထုသုံးပုဒ် ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ပြီးပါပြီ။ ကမ္ဘာကျော်သွားသည့်
Waiting ကို 'မျှော်'၊ In the Pond ကို 'ကန်သာရေရိပ်မှာ' ၊ The Crazy ကို
'ရူးသွပ်ခြင်း ၏ ဇာစ်မြစ်'။

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် လေးအုပ် ထွက်သည်။

- (၁) Ocean of Words (1996)
- (၂) Under the Red Flag (1997)
- (၃) The Bridegroom (2000)
- (၄) The Good Fall (2007)

အမှတ်စဉ် (၂)ကို ကျွန်တော်က 'အလံနီအောက်ဝယ်' (ရာပြည့်)၊ (၃)
ကို 'သတို့သားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' (ရာပြည့်)၊ (၄) ကို 'အကျကောင်းခြင်း
နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' (ကံ့ကော်ဝတ်ရည်) အဖြစ် ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

(၂) ၊ (၃) ၊ (၄) ကို အရင်ပြန်ပြီး (၁) ကို နောက်ဆုံးမှ ပြန်ရခြင်းမှာ
Ocean of Words ကို စာအုပ်ရော PDF File ပါ ရှာမရ၍ ဖြစ်သည်။ BKK သို့
ကံ့ကော်ဝတ်ရည်မမ သွားတုန်းမှာ ရှာလည်း မရ။ 'စလုံး' မှာလည်း Out of
Stock တဲ့။ သည်တော့ စလုံးက မြေးမလေး သဲသဲကို Amazon အထိ လှမ်းမှာ
ခိုင်းရသည်။

ယခု 'စကားလုံး သမုဒ္ဒရာ' ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှာ ပါသည့် ဝတ္ထုတို

အားလုံး စာရေးဆရာ၏ အရပ်ဖြစ်သည့် တရုတ်နှင့် ရုရှားနယ်စပ်မှ အောက်ခြေ စစ်သားများ၏ ဘဝအထွေထွေကို သူ့ သရော်ဟန်အတိုင်း ရေးထားသည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

The Fellow Townsmen (တမြို့တည်းသား) ဝတ္ထုတိုတွင် ဟိုဘက်ခေတ် စစ်တပ်ဆရာဝန် ကလေးတယောက် ဒုက္ခရောက်ရပုံကို 'ဟကျင်း' ရေးဖွဲ့ခဲ့ပုံကို ကြည့်ပါ။ ထိုခေတ် တပ်တွင်း အစည်းအဝေးပွဲများတွင် ဝေဖန်ရေးတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရေးတို့ လုပ်ကြရ၏။ ဘာကိုမှ ထိမ်ချန် မထားရ။ ဆရာဝန်ကလေးက သူငယ်ချင်း တရွာတည်းသား စစ်ဗိုလ်အား အဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြသည့် အခန်း။

'ကျွန်တော့် အဆောင်မှာ သူနာပြုဆရာမ ခြောက်ယောက် ရှိတယ်။ အထက်တန်း အရာရှိကြီးတွေက သူတို့ကို ပရောပရီ လုပ်တဲ့အကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတယောက်က သူ့ရှေ့က သွားနေတဲ့ ဆရာမလေးတယောက်ရဲ့ စကတ်ကို ဆွဲချွတ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်တိုင်တယ်'

ထိုစစ်ဗိုလ်ဆရာဝန်ကလေး ဘဝပျက်သွားသည် တဲ့။ အသက်လူပြီး ခွေး ပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရသည် တဲ့။ 'ဟကျင်း' ၏ ဝတ္ထုတို အပုဒ်တိုင်းမှာ ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့ ဖြစ်ရအောင် သရော်ချက်ကလေးတွေ ပါသည်။

သူ ချစ်သည့် အမိနိုင်ငံတော်နှင့် ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေးရသည့် ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှကုန်စင်များကို ရင်နှင့်အမျှ ရေးထားခြင်းကြောင့် Ocean of Words သည် ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် PEN/Hemingway Award for best first work of fiction ဆုကြီးကို ဟကျင်း ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးကို ချစ်ခင်စွာ
တင်မောင်မြင့်

မာတိကာ

၁။	အစီရင်ခံစာ	A Report
၂။	အချစ်နဲ့ တပ်နီတော်	Too Late
၃။	အန်ကယ်ပိုရဲ့ မွေးနေ့ညစာစားပွဲများ	Uncle Piao's Birthday Dinners
၄။	လေထဲက အချစ်	Love in the Air
၅။	နဂါးဗိုလ်	Dragon Head
၆။	စာချုပ်	A Contract
၇။	ချိုမလေး	Miss Jee
၈။	လက်ချာ	A Lecture
၉။	ရုရှားအကျဉ်းသား	The Russian Prisoner
၁၀။	တမြို့တည်းသား	The Fellow Townsmen
၁၁။	စံပြုစစ်သား	My Best Soldier
၁၂။	စကားလုံးသမုဒ္ဒရာ	Ocean of Words

အစီရင်ခံစာ

A Report

လေးစားအပ်ပါသော အစ်ကိုကြီး တပ်မနိုင်ငံရေးဦးစီးမှူးခင်ဗျား-

ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့ ညပိုင်းက အဖြစ်အပျက်တခုကို အစီရင်ခံပါရစေ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကင်းထောက်တပ်ခွဲဟာ တပ်မမှာ လက်ရွေးစင် ဖြစ်ပါတယ်။ တပ်မရဲ့ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ရဲဘော်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲဟာ လေထီးခုန် လေ့ကျင့်ဖို့ 'လောင်းမင်း' မြို့ အနောက်ပိုင်း လေယာဉ်ကွင်းကို ချီတက်သွားကြပါတယ်။ မြို့ထဲ လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တာနဲ့ စစ်ချီသီချင်း ဆိုပြီး ချီတက်ဖို့ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး 'ဆိုဖန်' ကို ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ လမ်းသွားလမ်းလာ မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ လေးစားမှုကို ပိုရအောင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်အမိန့်အတိုင်း သူက တပ်ခွဲကို ဆက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ တပ်ခွဲတခုလုံးရဲ့ သီချင်းသံ ဟိန်းထွက်လာပါတော့တယ်။

နှုတ်ဆက်ပါတယ် ... မေမေရေ

သားတို့ သွားရတော့မယ် ချစ်မေမေ
 ဟော... စစ်ချီဘင်ခရာသံတွေ ထွက်လာပြီ
 သေနတ်တွေရဲ့ သံမဏိရောင်က တဖျပ်ဖျပ်
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျောပြင်မှာ အရောင်တွေဟပ်လို့
 ချီတက်ကြစို့ တူပျော်ပျော်
 မေမေ ကျိတ်မငိုနဲ့နော်
 သားအတွက် မပူလေနဲ့ မေမေ
 လုံးဝ... လုံးဝ စိတ်ချနေရစ်ပါလေ
 သားတို့ ပြန်လာမဲ့ ဘင်ခရာသံကို နားစွင့်နေပါလေ
 အဲဒီတော့မှ ... မေမေရင်ခွင်ထဲ
 ပြေးဝင်လာမယ် မေမေရေ...

ချီတက်နေတဲ့ ရဲဘော်တွေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်း လေးလေး
 လာတယ်။ ရဲဘော် တစ်ရာလောက် ခြေလှမ်း စပျက်လာတယ်။ စစ်ချီသီချင်းထဲ
 က စကားလုံးတွေ ရဲဘော်တွေရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ ရောက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူတို့
 ခြေထောက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပျော့ခွေလာသလိုပဲ။ ခြေလှမ်းတွေ မမှန်ချင်
 တော့ဘူး။ စစ်ချီသီချင်း ရပ်လိုက်တော့လို့ ကျွန်တော် အော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်
 တယ်။ သည်တော့မှ သူတို့တတွေ ပိုပြီး ငိုသံပါလာတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း
 ထအော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်က ကားသံတွေ၊ ဟွန်းတီးသံ
 တွေကြောင့် ကျွန်တော့်အသံ သူတို့ဆီ မရောက်တော့ဘူး။ သည်တော့ သူတို့
 ဒီအတိုင်း သီချင်းဆိုရင်း ဆက်ချီနေကြတယ်။ ရဲဘော်သစ်ကလေးတချို့
 တရှုပ်ရှုပ် ငိုကုန်ကြပြီ။ ဝါရင့်စစ်သားကြီးတွေကတော့ တောင့်ခံပြီး မငိုရှိုက်ဘဲ
 ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ စီးကျနေကြတယ်။

စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါတော့ဗျာ။ ဒေါင်ဒေါင်မြည့် လက်ရွေးစင်
 စစ်သား တစ်ရာကျော်ဟာ လမ်းမပေါ်မှာ မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ
 သိုးအုပ်တအုပ်လို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ပြီး ငိုရင်း ဆက်ချီနေကြတယ်။ သူတို့ ပခုံး
 တွေပေါ်မှာ စက်သေနတ်တွေ၊ လောင်ချာတွေ ထမ်းလို့။ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့
 လမ်းပေါ်က လူတယောက်က နောက်တယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သံ ကြား
 လိုက်တယ်။

“သူတို့ အသုဘ သွားပို့မလို့ ထင်တယ်ဗျ” တဲ့။

ရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။ ဒါလောက်မှ မထိန်းနိုင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ဆိုဖန်ကိုလည်း ကျွန်တော် မဆူတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့် တပ်ခွဲက အပွဲပွဲ နွဲ့လာတဲ့ စစ်သည်တော်တွေချည်းပါပဲ။

လေးစားအပ်ပါသော နိုင်ငံရေးမှူးအစ်ကိုကြီး 'လင်း' ခင်ဗျာ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီသီချင်းကို မဆိုဖို့ မတားမိလိုက်လို့ပါပဲ။ လူတန်းစား ပြဿနာကို ကျွန်တော် မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားတာပါ။ သည်လို လောင်မင်း မြို့လယ်ကောင် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သူတို့ ဒီလို မဖြစ်တန်ကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော် တွက်မိလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီသီချင်းက ရေဒီယိုက နေ့တိုင်း လာနေတဲ့ သီချင်းပါ။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော့်အပေါ် အမြင်မစောင်းဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ အစ်ကိုကြီးခင်ဗျာ။ ဒီသီချင်းကို ကျွန်တော်တို့ သင်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရဲဘော်အားလုံး သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရနေကြတာပါ။ အချိန်မီ မတားနိုင်တာကတော့ ကျွန်တော့် အမှားပါ ခင်ဗျာ။

သည်အဖြစ်ကြောင့် သည်သီချင်းကို ဖောက်ပြန်တဲ့ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသီချင်းလို့ ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော့် တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရုတ်ခြည်း ဘူဇာလူလတ်တန်းစား အတွေးအခေါ် သီချင်းကို ဆိုမိလေခြင်းဆိုပြီး သူတို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကုန်ကြလို့ပါပဲ။ အားလုံး ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်တစ်ခုလုံးအတွက် သိက္ခာကျစေမဲ့ အဖြစ်ပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးအတွက် ဆီလျော်တက်ကြွစေမဲ့ သီချင်းကောင်းတပုဒ် ရွေးဖို့ လိုအပ်နေပြီဆိုတာ အထင်အရှား ဖြစ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ။ ရဲဘော်တွေအတွက် စိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေမဲ့ သီချင်းမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ ဆိုသွားတဲ့ သီချင်းမျိုး မဟုတ်တဲ့ စစ်ချီတေးတပုဒ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကို တက်ကြွစေမဲ့၊ ရဲရင့်စေမဲ့၊ ပြည်သူတွေ ကြည်ညိုလာစေပြီး ရန်သူတွေ သွေးပျက်စေမဲ့ သီချင်းမျိုးကို ရွေးသင့်ပါတယ် နိုင်ငံရေးမှူး အစ်ကိုကြီး ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ရဲရဲတောက် သီချင်းတွေကို အစ်ကိုကြီး မှတ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ပုံပမာ ပြစရာတပုဒ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ဖော်ပါရစေ။

ငါတို့အားလုံး လက်ဖြောင့်တပ်သားတွေ
ကျည်တတောင့်တိုင်း ရန်သူခေါင်းတလုံး ပိုင်းရမယ်

ငါတို့ စစ်ချိပုံက ယုန်ပြေးသည့်နှယ်
 ရေဘယ်လောက်နက်နက်၊ တောင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ မြင့်မြင့်
 ကမ်းပါး ဘယ်လောက် စောက်စောက်
 ငါတို့မမှု နေတတ်တယ်၊ နေနိုင်တယ်
 တောနက်ထဲမှာ တို့ညီအစ်ကိုတွေချည်းသာ
 တို့မှာ အဝတ်မရှိ၊ အစားမရှိလည်း မမှုဘူးဘဲ။
 ရန်သူ့လက်နက် တို့လက်နက်ပဲ
 ရန်သူ့ ရိက္ခာ တို့ရိက္ခာ
 ရန်သူ့ဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ ထောက်ပံ့ပမာ
 တို့က ဒီမှာမွေးပြီး ဒီမှာ ကြီးလာသူတွေ
 ဒါဟာတို့ပြေ(ပြည်) ဒါဟာတို့မြေ
 တို့မြေကြီးကို တလက်မကျူးကျော်
 တို့အပြတ်ဆော်မယ် အမြစ်ဖြတ်မယ်။

ဘယ်လောက်စွမ်းအားပြည့်တဲ့ သီချင်းပါလဲ။ ကျွန်တော် ဒီစာကို
 ရေးနေတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီသီချင်းနဲ့ ချီတက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်မြင်
 လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းတွေကြောင့် မဟာပထဝီ မြေကြီး တုန်
 ဟည်းသွားတော့မလို့၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲက ရေတွေ မုန်တိုင်းကြောင့်
 လှိုင်းထသလို စိတ်ထဲ ထင်လာတယ်။ သည်တော့ ရန်သူ့ကို ချေမှုန်းဖို့ဆိုတာ
 မပြောပလောက်တော့ဘူးပေါ့။ သည်သီချင်းတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ဟိုဘက်ခေတ်
 တော်လှန်ရေးရဲ့အစ်ကိုကြီးတို့လိုရဲဘော်တွေမရှိရင်ကျွန်တော်တပ်ကထွက်တာ
 ကြာပေါ့။ ဟိုဘက်ခေတ်ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်၊ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်ကို
 အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့် ထက် ပိုနားလည်ပါတယ်လေ။

ကျွန်တော့် အစီရင်ခံစာမှာ ပါတဲ့အတိုင်း အောက်ဖော်ပြပါ အချက်တွေ
 ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူတန်းစားရန်သူဟာ ဘယ်တော့မှ အိပ်ပျော်မနေ
 ဘူး။ အခါအခွင့်ကို အမြဲတမ်း စောင့်နေတယ်။ သူတို့ဟာ လစ်တာနဲ့ ကျွန်တော်
 တို့ တပ်မတော်ရဲ့ နိုင်ငံရေးအရောင်နဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ချေဖျက်ကြလိမ့်မယ်။
 ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်စေ့မှာ မျက်လုံးတစုံ ထပ်ရှိဖို့ လိုလာပါပြီ။ ဒါမှ
 သူတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေနိုင်မှာပါ။

လေးစားအပ်ပါသော နိုင်ငံရေးမှူးအစ်ကိုကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် တပ်ခွဲကိုယ်စား အကြံပြုပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေမဲ့ သီချင်းများကို ပိတ်ပစ်ဖို့၊ အဲဒီတေးရေးသူ မိသားစုများရဲ့ ရာဇဝင်ကို စုံစမ်းပြီး ရေးသူရော၊ အသံထည့်သူကိုပါ ဆိုရှယ်လစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ လူလတ် တန်းစား အရင်းရှင်အမြင် ရှိသူများအဖြစ်နဲ့ စစ်ဆေးအရေးယူပေးဖို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်ကို လျှို့ဝှက် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးသမားများအဖြစ် သူတို့ကို အရေးယူပေးဖို့ အကြံပြုပါတယ်။ ရေးသူကိုရော၊ အသံထည့်သူကိုပါ နှစ်ယောက်စလုံးကို စစ်ခုံရုံး တင်သင့်ပါတယ်။ အတွေးအခေါ်ရော၊ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်ပါ သင်းတို့ထက် သာတယ်၊ ကွက်ကျော်မြင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပြကြရပါလိမ့်မယ်။

အလေးနီဖြင့်
 တပ်မနိုင်ငံရေးမှူးအစ်ကိုကြီး၏ သစ္စာရှိစွာသော
 တပ်ခွဲနိုင်ငံရေးမှူး
 တပ်ခွဲပါတီစိတ်အတွင်းရေးမှူး
 ထောက်လှမ်းရေးတပ်ခွဲမှူး
 ဆန်ဂျန်း
 လောင်းမင်းမြို့၊ မေလ ၂၇ ရက်

အချစ်နဲ့ တပ်နီတော်

Too Late

ဇာတ်လမ်းစပုံကတော့ နွေဦးပွဲတော်ရက် လောင်းကစားပွဲတခု အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲက ရဲဘော်တွေ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ ကျားထိုးသူ ထိုး၊ ပိုကာကစားတဲ့ လူက ကစားကြနဲ့ပေါ့။ ကစားနေရင်း မြေပဲခွံ ခွာစားသူ စား၊ နေကြာစေ့ ဝါးသူ ဝါးနဲ့ပေါ့။ တပ်စုနှစ်က ရဲဘော်တသိုက်ကတော့ ကောင်မလေးတွေ အကြောင်း ပြောရင်း ဘယ်သူက ဘယ်လောက်စွဲတယ်၊ ကောင်မလေးတွေ ကြွေအောင် ဘယ်လိုခြွေတတ်တယ် ဆိုတာတွေ၊ တချို့ကလည်း သူတို့ရူပါ ဘယ်လောက်နိပ်နိပ် မသိကျိုးကျွန် နေနိုင်တဲ့အကြောင်း ဘာညာ ဘာညာတွေပေါ့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အကြောင်းအရာက ဂါးလစ်ရွာမှာ နွေရာသီပွဲတော် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ရောက်နေတဲ့ ကျောင်းသူတသိုက် အကြောင်း ရောက်သွားတယ်။ သူတို့က လူငယ်ဂေဟာဆိုတဲ့ အိမ်လွတ်တအိမ်မှာ တည်းနေကြတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ လူငယ်တယောက်တည်းနေတာ တဲ့။ သူက ရှန်ဟဲမှာ ရှိတဲ့ သူ့မိဘတွေဆီ ပြန်သွားတာ တဲ့။

ပွဲတော်ရက် အဖိတ်နေ့လို နေ့မျိုးမှာ ဘယ်လိုများ နေကြပါလိမ့်ဆို တာ သူတို့ လျှောက်တွေးနေကြတယ်။ မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကို မအောက်မေ့ကြဘူးလားလို့ ဘယ်သူ သွားမေးရဲမှာလဲ။ ဘယ်လောက် သနား စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေလဲ။

စကားဝိုင်းထဲက တယောက်က စတယ်။ ပွဲတော်ည ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ကောင်မလေးတွေဆီ ဘယ်သူ သွားရဲလဲ တဲ့။ နောက်တယောက်က ပြောတယ်။ ဘာလို့ မသွားရဲမှာလဲ။ ဝိုင်တလုံး ယူသွားရင် သူတို့နဲ့တောင် အတူတူ သောက် လို့ ရသေးတယ် တဲ့။

အရက်ရှိန်နဲ့ ပွဲတော်ရာသီ အငွေအသက်ကြောင့် သူတို့စကားဝိုင်းဟာ ပိုပြီး ကြီးကျယ်လာတယ်။ ချဲ့ကားလာတယ်။

အဲဒီမှာ ရဲဘော် 'ကောင်ကဲ' က ထပြီး စိန်ခေါ်တယ်။ ကောင်မလေး တွေ တည်းနေတဲ့ အိမ်ကို သွားပြီး သူတို့နဲ့အတူတူ အိပ်ရတယ် တဲ့။ ဒါကတော့ တဆိတ် များလွန်းသွားပြီလို့ အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြတယ်။ ဒီကောင် မူးမူးနဲ့ အာချောင်တာပါပေါ့။ တချို့ကလည်း သူ့ကို ခပ်ထွေထွေနဲ့ လျှောက်လေလုံးထွား တာလို့ ပြောကြတယ်။ တချို့ကတော့ သွားရဲရင် ငါးယွမ်ပေးမယ်လို့ စိန်ခေါ် တယ်။ အဲဒီ ကောင်ကဲ လုပ်ပုံကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်။ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ ဝှမ်းကပ်ကို ကောက်လိပ်၊ ကျောပေါ်တင်ပြီး ထွက်သွား ပါလေရော။

မြို့သူကလေးတွေဆိုတော့ ရွာက တောသူတွေနဲ့ ဘယ်တူပဲပါမလဲ။ ကြည့်လို့မဝ လှပြီးရင်း လှနေတော့တာပေါ့။ ခြေလက်ကလေးတွေကစ တော က လုံမေတွေနဲ့ ဘယ်တူနိုင်ပါမလဲ။ နုဖပ်ဖြူထွေး အလှပဂေးလေးတွေချည်း ပေါ့။ ဘယ်အရောင် ဘယ်အသွေး ဝတ်ဆင်ရမယ် ဆိုတာလည်း နောကျေနေတဲ့ မြို့ကြီးသူတွေလေ။

ကောင်ကဲက လူငယ်ဂေဟာထဲကို ခပ်တည်တည် ဝင်သွားတယ်။ ပြီး တော့ သူတို့ တန်းစီအိပ်တဲ့ အိပ်စင်ထိပ်ဆုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဝှမ်းကပ်ကို ဖြန့်ခင်း လိုက်တယ်။ ကျောင်းသူကလေး ငါးယောက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကုန် ကြတယ်။ ဘယ်သူမှ မတားလည်း မတားရဲကြဘူး။ သူက ခပ်အေးအေးပဲ ဝှမ်းကပ် ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ချလိုက်ပြီး တန်းအိပ်ပျော်သွားတယ်။ မိန်းကလေးငါးယောက် နာရီဝက်လောက် စောင့်ကြည့်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဦးနှောက်ခြောက်

နေကြတယ်။ သူ့ကို ဘာမှ မေးလိုလည်း မရတော့ဘူး။ တကယ် အိပ်ပျော်သွား
တာလား၊ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

သူ နိုးလာရင် ကျွေးဖို့ ချောကလက်တွေ၊ အအေးခံထားတဲ့ သစ်တော်
သီးတွေနဲ့ စောင့်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်မြတ်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်
ဘဲ အိပ်မောကျတုန်း။ နိုးလာရင် ဆာနေတော့မှာပဲဆိုပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်ကြ
တယ်။ ကြက်ဥနှစ်လုံး ပြုတ်ပြီး ဧရာမ ပန်းကန်ကြီးနဲ့ အသင့်စောင့်နေကြတယ်။
ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ချင်းထောင်း၊ အချဉ်ပွဲ ပါသေးတယ်။ သူ နိုးလာရင် လျှာလည်
သွားစေရမယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ထိုင်စောင့်ကြတယ်။ သူက လူသေကောင်တခုလို
မလှုပ်မယှက် ဆက်အိပ်နေတုန်း။ သူတို့တတွေမှာတော့ လက်တွေပေကျလို့။
သူတို့အထဲက ခပ်နောက်နောက် တယောက်က အိုးမဲနဲ့ သူ့မျက်နှာကို နှုတ်ခမ်း
မွေး ဆွဲကြတယ်။

“ခုမှ ပိုတောင်ချောလာသလိုပဲ” လို့ ပြောပြီး သူတို့ ဝိုင်းရယ်ကြပေ
မယ့် သူက လုံးဝ လှုပ်မလာဘူး။

နောက်ဆုံးမှာ မိန်းကလေး ငါးယောက် တိုင်ပင်ပြီး သူ့ကို အလှည့်နဲ့
စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ခွဲလိုက်ကြတယ်။ မတော်လို့ သူတို့ အိပ်ပျော်နေတုန်း
တစ်ခုခု ကြုံရင် မခက်ပါလားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဥပဓိရုပ်ကို ကြည့်ပြီး လူဆိုး
တယောက် မဟုတ်မှန်းတော့ သူတို့အားလုံး သိနေကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တယောက်
ကို နာရီဝက်စီ စောင့်ကြတယ်။ အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်လာပြီ။ မှန်အိမ်အလင်း
ရောင်မှာ သူက အိပ်မောကျလို့ ကောင်းတုန်း။

မိုးလင်းလို့ ဒီသတင်းကြားကြားချင်း တပ်မှူးဒန်နဲ့ ကျွန်တော် ဂါးလစ်
ရွာကို ချက်ချင်း တန်းလိုက်သွားကြတယ်။ တလမ်းလုံး နှင်းတွေ ဖွေးနေပြီး အရိုး
ခိုက်အောင် အေးနေချိန်။ ကျီးကန်းတအုပ် နှင်းလွင်ပြင်ပေါ် ထိုးဆင်းလာပြီး
အကောင်ပလောင်လေးတွေ ရှာစားနေကြတယ်။ ရွာထဲဆီက မြောက်အိုးဖောက်
သံတွေ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ စစ်မြေပြင်တခုလို ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆူညံ
လာတယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ပေါ်ကို မီးခိုးတွေ တက်လာတယ်။ ခဏနေ
တော့ ကြက်ဖနှစ်ကောင် တွန်ကျူးသံ ထွက်လာတယ်။ မြောက်ဘက်က ဝူစူလီ
မြစ်ကို နှင်းမုန်တွေကြောင့် လုံးလုံး မမြင်ရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုမှာဘက်က
တောင်တန်းနဲ့ တောတန်းကိုလည်း မမြင်ရတော့ဘူး။ အဲဒီတောင်တန်းရဲ့
နောက်မှာက ရုရှားစစ်တပ်ရဲ့ ကင်းမျှော်စင်။ မိုးစင်စင်လင်းချိန် ရောက်ပေမဲ့

သူတို့ မီးမောင်းကြီးတွေ တဝင့်ဝင့် ထိုးထားတုန်း။

ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအိမ် ရောက်သွားတဲ့အထိ ကောင်ကဲက အိပ်တုန်း။ ကျောင်းသူလေးတွေအားလုံး နိုးနေကြပြီး အဝတ်လျှော်သူ လျှော်၊ ခေါင်းဖြီးသူ ဖြီးနေကြတယ်။ သူတို့အထဲမှာ ရှန်ဟဲကို ကျောင်းသွားတက်နေတဲ့ ဂါးလစ်ရွာခံ မိန်းကလေးတယောက်လည်း ပါတယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ တအား ပျော်ပျော် ပါးပါးပဲ။ သီချင်းဆိုသူ ဆို၊ ရယ်စရာတွေ ပြောပြီး တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်သူက ရယ် လို့။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့ အားလုံး တိတ်သွားတယ်။

တပ်မှူးက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“အိမ်ရှေ့တံခါး သော့ခတ်လိုက်၊ ဘယ်သူမှ အပြင်မထွက်ရဘူး”

တပ်မှူးက သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးပေါ်မှာ ဖွေးနေတဲ့ နှင်းတွေကို သပ်ချရင်း ပြောလိုက်တာ။ ပြောပြီး ပါးစပ်ထဲက စီးကရက်တို့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချပြီး ဖိနပ်နဲ့ နင်းခြေပစ်လိုက်တယ်။ အော်ဒလီဇူးက ကောင်မလေးတွေ အမိန့်အတိုင်း လုပ် မလုပ် စောင့်ကြည့်နေတယ်။

ကောင်ကဲက ကျွန်တော်တို့အသံတွေ ကြားပြီး နိုးလာတော့ အိပ်မှုန့် စုံမွှားနဲ့ ထလာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြုံးဖြဲဖြဲနဲ့။ မျက်နှာ မှာလည်း အိုးမဲတွေ ပေကျဲလို့။ သိုးမွေးခေါင်းစွပ်ဦးထုပ်ကို မချွတ်ဘဲ သူ အိပ်နေ တာ။ မေးသိုင်းကြိုးကိုလည်း လည်ပင်းကြယ်သီး မဖြုတ်ရသေးဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ တော်ပါသေးရဲ့လို့ တွေးမိလိုက်တယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေလည်း ညက မချွတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ သူ့ကို အခန်းတခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော် တို့ စစ်တယ်။

သူ့ကို စစ်တာ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ သူ အိပ်ရေးဝတဲ့ အကြောင်းပဲ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး။ သူ့ အနားမှာ ကောင်မလေးတယောက် ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး အိပ်ပျော်နိုင်မှာလဲ။ ပြီး ဟိုဘက်နားမှာ အခြားလေးယောက်က စီအိပ်နေ ကြတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ အိုးမဲတွေ ပေကျဲနေတာကော သူ သိရဲ့လား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အရေးမကြီးလို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို မမေးဘဲ ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိချင်တာက ညကြီးမင်းကြီး ဘာတွေလုပ်သလဲ ဆိုတာပဲ။ ဘာမှ ထူးခြားပုံ မတွေ့တာနဲ့ သူ့ကို ထားပြီး ကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ဆက် စစ်တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ တယောက်ကို နှစ်မိနစ်လောက်ပါပဲ။

တပ်မှူးဒန်က အရပ်ရှည်ရှည်ကောင်မလေး တယောက်ကို စစစ် တယ်။ ကောင်မလေးက ရွာခံ။ ကျောင်းနေဖက်တွေ ရောက်လာလို့ သူက အတူ လာအိပ်တာ။

“မင်းကို သူ လက်နဲ့ ထိသလား”
ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြီး ဖြေတယ်။

“ဟင့်အင်း”

“မင်းကို သူ ဘာပြောသေးလဲ”

“အဲ... ဟို...”

“ပြောလား၊ မပြောဘူးလား ဖြေ”

“ဘာမှ မပြောဘူး”

“သူ အဝတ်တွေ ချွတ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

တခြားလေးယောက်ကို ဆက်စစ်တော့လည်း ဒီအတိုင်း တပုံစံတည်း ပြောကြတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ပြီး တပ်ရင်းကို ပြန်ခဲ့ကြရုံပဲ ရှိတာပေါ့။ ဒီကိစ္စ ဒီမှာ ပြီးပြီပေါ့။ အပြန်လမ်းမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးမစကား ဆိုရတော့ တယ်လေ။ အရပ်ထဲက အိမ်တအိမ်ကို ကျူးကျူးကျော်ကျော် ရောက်သွားပြီး အကြောင်းမဲ့ အိပ်တယ်ဆိုတာ မသင့်ကြောင်း၊ ရုရှားတွေ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူး လာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမျှ အပြင်မထွက်ဖို့ တားမြစ်ထားချိန်။ ဘာညာ ဘာညာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ စခန်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သူက ဇာတ်လိုက် ဖြစ် သွားပြန်တယ်။ ခပ်ပေါပေါ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ‘သံမဏိ သူရဲကောင်း’ ဆိုပြီး ဝိုင်းမြှောက်ပေးကြပြန်တယ်လေ။

အဲဒီညမှာ သူ့ရဲ့ စွန့်စားခန်းပုံပြင်တွေ တပ်ရင်းတခုလုံး အမျိုးမျိုး ထွက်လာတော့တာပါပဲ။ တယောက်ကဆိုရင် ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို ဖိတ် တာ တဲ့။ ပြီးတော့ သူနဲ့ တယောက်တလှည့် အိပ်ကြတယ် တဲ့။ ချစ်စနိုးနဲ့ သူ့ကို မီးသွေးနှုတ်ခမ်းမွေးတောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြသေးတယ် တဲ့။ အဲဒါကို သံမဏိ သူရဲကောင်းက သိတောင်မသိဘူး တဲ့။ ဘယ်လောက်ကဲပြီး ဘယ်လို အိပ်ပျော် နေမှန်း သူ မသိဘူးပေါ့။

အဲဒီသတင်းမျိုးတွေ လွှင့်နေတဲ့ ရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မနည်း

တားယူရတယ်။ ကောင်မလေးတွေက သူတို့ထင်သလို မဟုတ်တဲ့အကြောင်း လည်း ရှင်းပြရတယ်။

“ဒီတော့ မင်းတို့ လုံကြပြ ဇာတ်လမ်းတွေ တော်ပါတော့ကွာ” လို့ ပြော ယူရတယ်။

နောက်တလလောက် ကြာတော့ ကောင်ကဲရဲ့ တပ်စုမှူး ‘ဂူဂျောင်’ တပ်မကို ပြောင်းရတယ်။ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်တပ် သင်တန်းမှူးအဖြစ်နဲ့ ပြောင်းရတာ။ သူက မပြောင်းခင် သူ့နေရာကို တပ်စိတ်မှူးအဖြစ် ကောင်ကဲကို ခန့်ပေးဖို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ကျွန်တော့်ကို မှာသွားတယ်။ သူ့ တပ်စုမှာ တကယ်လည်း ကောင်ကဲက အတော်ဆုံး တပ်သားပါ။ တပ်စိတ်တခုလုံးက သူ့ကို လေးစားကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုပဲ တပ်စိတ်မှူးနေရာ ပေးလိုက်ပါတယ်။

‘သံမဏိ သူရဲကောင်း’ ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မတွက်မိကြဘူး။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကောင်ကဲတယောက် ညညမှာ လစ်လစ်ပြီး ထွက်တဲ့အကြောင်း သတင်းထွက်လာတယ်။ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ ကောင်မလေးဆီ သွားသွားပြီး ချိန်းတွေ့နေတာ တဲ့။ ဂါးလစ်ရွာ ရှေ့ပိုင်းမှာ ထင်းရှူးတောတန်းကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီတောထဲမှာ ကောင်ကဲနဲ့ သူ့ရည်းစား ကောင်မလေး ချိန်းချိန်းတွေ့နေကြတာ တဲ့။ ကျွန်တော်က အဲဒါ ဟုတ်သလားလို့ သူ့ကို မေးကြည့်တော့ သူက ဟုတ်ပါတယ် တဲ့။ သူတို့ မှီရှာကြတာပါ။ တခါ တလေ လီလီပန်း ခူးကြတယ် တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ယုံနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ တို့ကို ဆက်မရွှီးနဲ့တော့လို့။ ‘သံမဏိ သူရဲကောင်း’ ဘွဲ့ ရလောက်အောင် စွဲတဲ့ သူ့လိုကောင်ကဲ ထင်းရှူးတောထဲမှာ ကောင်မလေးနဲ့ သွားပြီး မှီရှာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူ ယုံမှာလဲ။ အချိန်မနှောင်းခင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံဖို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောတယ်။ ဘယ်စစ်သားမှ ဒီလိုလုပ်ခွင့် မရှိဘူးဆို တာ သူ့ကို ကျွန်တော် ထပ်သတိပေးတယ်။

တနင်္ဂနွေ တမနက်မှာ သူ ပျောက်သွားပြန်ပြီလို့ အော်ဒလီဇူးက သတင်းပို့လာပြန်တယ်။ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး ယန်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော် ချက် ချင်း လိုက်သွားတယ်။ ထင်းရှူးတောထဲ ရောက်တော့ သူတို့ ခြေရာတွေ တွေ့ တယ်။ ခြေရာခံပြီး ဆက်လိုက်သွားတော့ တွေ့တာပေါ့။ မြစ်ကမ်းနဖူးက ကျောက်ဆောင်ကြီးတခုပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား နှစ်ပါးကြည်နေကြတယ်လေ။

mgys.com

ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း မြင်ရော သစ်တောထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားကြတယ်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ချောက်လက် ပတ်တဲ့ ရွှေရောင်စက္ကူဘူးကလေး ငါးခု တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးယန်ကို ကောက်ခဲ့ဖို့ ပြောပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ တယ်။

ယန်က ကောင်မလေးကို မှတ်မိတယ် တဲ့။ ကျောင်းသူ ငါးယောက်ထဲ က ဂါးလစ်ရွာသူ အရပ်မြင့်မြင့် အန်းမာလီ တဲ့။ ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာတယ်။ တပ်မှူးဒန် ပထမဆုံး စစ်တဲ့ ကောင်မလေး။ မိန်းကလေး ကြည့်ရတာ တည် တည်ကြည်ကြည် အစားထဲကပါ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဥပဒေက ဥပဒေ ကိုး။ ကောင်ကဲ လုပ်နေပုံက သူ့တယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး နာမည်ပျက်မှာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မတားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

မကြာပါဘူး။ တခြား တပ်စိတ်မှူးတယောက်က ကျွန်တော့်ကို သတင်းပို့လာတယ်။ ကောင်ကဲရဲ့ တပ်စုမှာ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို မကျေနပ်ကြ တော့ဘူး။ မလေးစားကြတော့ဘူး။ 'ဖွန်ကြောင်' လို့တောင် သူ့နောက်ကွယ်မှာ ခေါ်နေကြတယ် တဲ့။

မေလထဲမှာ အကြို စံပြတပ်သား ရွေးချယ်ပွဲ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြ တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လက်နက်တွေကို တပ်ရင်း လက်နက်တိုက်မှာ ငါးရက် ပြန်အပ်ထားရတယ်။ ရွေးချယ်ပွဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ ပေါ်လာပြီး အချင်းချင်း ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့လေ။ အရွေးခံရတဲ့ ရဲဘော်ကို အရွေးမခံရတဲ့ ရဲဘော်တွေက ရန်ပြုတဲ့ အစဉ်အလာတွေ ရှိခဲ့ဖူးလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကြိုတင်ပြင် ဆင်ကြတာပါ။

တပ်စုမှူးတိုင်းကိုတပ်စုရဲဘော်တွေက မဲပေးကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်ကဲတပ်စုမှာ သူ့ကို မဲမပေးဘဲ တခြား ရဲဘော်တွေကို ပေးကြတယ်။ သူ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှုကို မကြိုက်ကြကြောင်း ရဲဘော်တွေဆီက တသံတည်း ထွက်လာတယ်။ တပ်မှူးဒန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွေးကောက်ပွဲ အခြေအနေကို စိုး ရိမ်လာကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ကောင်ကဲကို ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးရတော့ တာပေါ့။

အော်ဒလီဇူးက မီးစာ အသစ်လဲထားတော့ ရုံးခန်းထဲက မှန်အိမ် ကလေး ပိုလင်းနေတယ်။ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်ပြီး လရောင် ကို ငေးကြည့်နေတယ်။ တပ်မှူးဒန်ကတော့ စားပွဲမှာ ငုံ့ပြီး သတင်းစာ ဖတ်နေ

တယ်။ သူတံတောင်ဆစ်နားမှာ အပြာရောင်မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ ကလောင်တံ တချောင်း။ သတင်းစာထဲမှာ မသိတဲ့ စာလုံးတွေတာနဲ့ သူက မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ကောက်ရေးတတ်တယ်။ သူက သုံးနှစ်ပဲ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးတယ် တဲ့။

ဟိုးအဝေး ကောင်းကင်က ကြယ်တွေထဲမှာ ရုရှား ရဟတ်ယာဉ်တွေ မီးရောင်တလက်လက်နဲ့ ပျံနေကြတယ်။ တောင်ကုန်းတွေက ရောမ အုတ်ဂူကြီးတွေနဲ့ တူနေတယ်။ ကောင်ကဲ ဇာတ်လမ်းစပုံကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူကလေးတွေ အကြောင်းက စမေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ နောက်မှ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်လို့ ဒီကောင် ဒါလောက် အရူးအမူး ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို မီးသွေးခဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ဆွဲပေးလိုက်လို့များလား။

တောင့်တင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် ကောင်ကဲ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က စားပွဲဆီ ပြန်လာပြီး-

“ကဲ... ရဲဘော်ကောင် ထိုင်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပရိုက်ကဲ မပြုတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ လိုရင်းဖြစ်တဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကိစ္စနဲ့ စလိုက်တယ်။ သူ အရွေးမခံရတဲ့အကြောင်း ပြောတော့ သူ ဝန်ခံတယ်။ ဗာဒီစေ့ပုံ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က စီးကရက်တလိပ် သူ့ဆီ ကမ်းပေးတော့ သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ငြင်းတယ်။

တပ်မှူးဒန်က စမေးတယ်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ အမာခံ ရဲဘော်တယောက်။ ခု မင်းကို မင်းရဲဘော်တွေက ‘ဖွန်ကြောင်’ လို့ ဝိုင်းသမုတ်နေကြပြီ။ အဲဒါ မင်းဘယ်လို ရှင်းမလဲ”

“ကျွန်တော် မိန်းမ လိုက်စားတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး တပ်မှူး” ကျွန်တော်က ဝင်ထောက်လိုက်တယ်။

“ကဲ... တို့ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်း ဆွေးနွေးကြရအောင်။ မင်းကို လူငယ် ဂေဟာက တို့ ပြန်ခေါ်လာတုန်းက မင်း ပြောတယ်။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မင်းဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး တဲ့။ အဲဒါ မင်း တို့ကို လိမ်တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်း အန်းမာလီနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်သွားတာလဲ” လို့

တပ်မှူးက ဝင်ထောက်တော့ သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဆက်မေးလိုက်တယ်။

“ရဲဘော် ကောင်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို ဘာလို့ ဖုံးကွယ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် ဘာမှ ဖုံးကွယ် မထားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အတူတူ ပြန်လာကြတုန်းက ကျွန်တော် ဘာမှ မသိသေးဘူး”

တပ်မှူးက ဝင်မေးတယ်။

“ဘာကို မသိတာလဲကွ”

“စာရွက်ပိုင်းကလေး ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ သူ ထည့်ပေးလိုက်တာကို နောက်သုံးရက်ကြာမှ ကျွန်တော် သွားတွေ့တာ”

“ပြစမ်း၊ အဲဒီစာရွက်” လို့ တပ်မှူးက တောင်းတော့ ကောင်က ခပ်အေးအေးဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက စာရွက်ပိုင်းကလေး ထုတ်ပေးတယ်။

တပ်မှူးက ယူဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးရင်း ဆဲပါလေရော။

“ဘာ သောက်အဓိပ္ပာယ်လဲကွ”

ဝါကြန်ကြန် စက္ကူကလေးပေါ်က စာလုံးနည်းနည်းလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

‘ရှင့်နာမည်ကို ကျွန်မ သိတယ်။ ကောင်ကဲ မဟုတ်လား။ အန်းမာလီတဲ့’

ဒီစာကြောင်းကလေးက ရည်းစားစာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှလည်း မပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီစာက ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒီစာရွက်လေးကြောင့် မင်း ပြဿနာ ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“သူ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဘယ်လိုသိသွားပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

တပ်မှူးက ဝင်ထောက်ပြန်တယ်။

“ဒါနဲ့ မင်း သူ့ဆီ ပြန်သွားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေပဲ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကောင်မလေးဘက်က ဘာမှ အမှား အယွင်း မရှိဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ ရွာထဲကို နောက်တခေါက် ပြန်သွားတာက ကောင်ကဲလေ။ ဒါကြောင့် ပြဿနာတွေအားလုံး သူ့မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း တိခနဲ ဖြတ်ဖို့ ပြောလိုတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ခံလာမှ ဖြစ်မှာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အကြောင်းအရာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလိုက်တယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် နောက်ဆုံး စံပြစစ်သည်တော် ရွေးကောက် ပွဲမှာကော သူ နိုင်ခြေရှိပါတော့မလားလို့။ သူက ပြန်ပြောတယ်။ သူ မဲရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ကြိုးစားပါမယ် တဲ့။ သူ့ကတိကို ကျွန်တော်တို့ မယုံပါဘူး။ သည်ဇာတ်လမ်းကို သူ မရပ်နိုင်သမျှ မဲရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ တပ်မှူးဒန်က စိတ် ရှည်ပုံ မပေါ်တော့ဘူး။

“ဒီမယ် ရဲဘော် ကောင်ကဲ။ မင်းနာမည်ပျက်နေပြီဆိုတာ သဘော ပေါက်ထား။ မင်းတပ်စိတ်က တပ်သားတွေ မင်းအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထား နေကြတယ် ဆိုတာ မင်း သိချင်လား။ ငါ့ကို လာတိုင်ကြတယ်။ မင်းကြောင့် တပ်စိတ် နာမည်ပျက်နေပြီ တဲ့။ မင်းလုပ်ရမှာက မင်းသိကွာ မင်း ပြန်ဆည်ဖို့ ပဲ။ သူတို့လေးစားမှုကို ပြန်ရအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ရင် တပ်စိတ်ကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထိန်းနိုင်မလဲ”

ကောင်ကဲက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာချထားတယ်။ တပ်မှူးရဲ့ ဆုံးမစကားကို ကျွန်တော် သဘောကျနေတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ထပ်ဖြည့်စရာ မလိုအောင် ပြည့်စုံနေပြီ။ ပင်ကိုအားဖြင့် ဒန်ဟာ နှုတ်နည်းတဲ့ သူတယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်ရဲ့ ကိစ္စဟာ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်း သူနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ခါပဲ ဆွေးနွေးဖူးပါ တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က တပ်ခွဲနိုင်ငံရေးမှူး၊ ပါတီအတွင်းရေးမှူးလေ။ ပိုတာဝန်ရှိတာပေါ့။ တပ်တွင်း ရွေးကောက်ပွဲ မလုပ်ခင် ကျွန်တော် လုပ်ရမှာပါ။

ကောင် ပြန်သွားတော့မှ တပ်မှူးကို ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက် တယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ဖိဖိစီးစီး ကိုင်ပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ ဒန် က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အမြဲပြောတတ်တဲ့ လူပါ။ ချောကလက်ထုပ်တဲ့ ရွှေစက္ကူ ကလေးတွေသာ သူ့ကို စောစောပြရင် စောစောကတည်းက သူ အရေးယူပါတယ် တဲ့။

နောက်တနေ့မနက်မှာ ဆရာကြီးယန်ကို ကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ ဂါလစ်ရွာထဲကို လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ပထမ ဘုံရိပ်သာ ပါတီစိတ်ကို အရင်သွားပြီး အဲဒီမှာ ကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးဖိုင် တောင်းကြည့်ဖို့ မှာ လိုက်တယ်။ သူ့အကြောင်းရော၊ သူ့မိသားစု နောက်ကြောင်းပါ ဖိုင်ထဲမှာ အားလုံး ရှိပြီးသားလေ။

ယန်က ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ပြောတယ်။

“စိတ်ချပါ နိုင်ငံရေးမှူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က စုံထောက် မောင်စံရှား လုပ်ဖို့ သိပ်ဝါသနာပါတာ ခင်ဗျ” လို့ပြောပြီး စက်ဘီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးခေါင်းလောင်းကို ကလင် ကလင်နဲ့ တောက်လျှောက် တီးပြီး စီးထွက်သွားတယ်။

ပြီးတာနဲ့ အကြိုတပ်တွင်း ရွေးကောက်ပွဲအကြောင်း တပ်မ နိုင်ငံရေးမှူး ဆီ ပို့ဖို့ အစီရင်ခံစာ ထိုင်ရေးတယ်။ ကျွန်တော်က အလယ်တန်း အောင်ထားတော့ ရေးရတာ သိပ်တော့ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။ တနာရီအတွင်း အစီရင်ခံစာ ပြီးသွားတယ်။ ထမင်းမစားခင် ဘာမှ မည်မည်ရရ လုပ်စရာ မရှိတာနဲ့ ကောင်က အကြောင်း ထိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။ တဆက်တည်း သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း ရောပေါ့။ သူ့အသံကလေးက သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်မိနေတယ်။ မနှစ်က အမျိုးသားနေ့မှာ စင်ပေါ်ကနေ တယောက်တည်း တော်လှန်ရေးပြဇာတ် သီချင်း ဆိုသွားတာ သူ တဲ့။ သူက ရုန်းဟဲမှာ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ ရွာပြန်ပြီး တို့ဟူးစက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာ တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဆီက ထမင်းချက် ရဲဘော်တွေ သူတို့ဆီမှာ တို့ဟူး ဝယ်နေကျ တဲ့။ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် လှတယ်။ မျက်နှာကတော့ မွဲခြောက်တွေနဲ့ သိပ်မလှဘူး။ လူငယ် ဂေဟာမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အုပ်စုထဲမှာ သူက ရုပ်မလှဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်မှာ ဆရာကြီးယန် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ ရေးယူလာတဲ့ စာရွက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။

အန်းမာလီ၊ မ၊ ၂၃ နှစ်။
မိသားစုနောက်ခံ။ အရင်းရှင်ဘူဇာ
အဆင့်အတန်း။ ကျောင်းသူ
နိုင်ငံရေးခံယူချက်။ ပြည်သူနဲ့အတူ။

အန်းပေါင်း (အန်းမာလီအဖေ) ကျား - ကွယ်လွန်။

အဆင့်အတန်း အရင်းရှင်၊ ယခင်က အထည်နှင့်ချည်မျှင်

စက်ရုံနှစ်ခု ပိုင်ရှင်။

(တော်လှန်ရေးမတိုင်မီ)

နိုင်ငံရေးခံယူချက် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး။

ဇာတ်လမ်းက ရှင်းနေပြီ။ သူ့မိသားစုနောက်ကြောင်းကို ဒီကောင် သိထားရင် ဒီလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်။ လူတန်းစားကိစ္စကို သူ လုံးဝ မေ့ထားတာ ပဲ။ အထက်တန်း အောင်ထားတဲ့ ကျောင်းသားတယောက်အနေနဲ့ ရုရှားဝတ္ထု တွေ သူ ဖတ်ဖူးထားမှာပဲ။ အထူးသဖြင့် တူရဂိုညက် ဝတ္ထုတွေ သူ ဖတ်မှာပေါ့။ ကျွန်ထော်ကတော့ တပုဒ်ပဲ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ သူ့ကို တချို့က အလွန်အကျွံ လွန်လွန်ကဲကဲ အထင်ကြီးကြတယ်တဲ့။ လီနင်နဲ့ စတာလင်ကို ကိုးကွယ်ကြတယ် တဲ့။ ကောင်ကဲက ပညာတတ်လူတန်းစား ညဉ့်ဝင်ပြီး အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေမှာ နစ်မောနေတဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အချစ်သည်သာ လောကမှာ ကိုးကွယ် ရာပေါ့။

ဒီအချက်အလက်တွေ ရပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တပ်မှူးဒန် သူ့ကို ထပ်ဆွေးနွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက်တနေ့မှာ ရဲဘော်တွေ မြက်ခမောက် ကိုယ်စီဆောင်းပြီး အာလူးတူးဖို့ တောင်ပေါ်တက်သွားတာနဲ့ သူ့ကိုခေါ်ပြီး မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မေးခွန်းတွေကို သူ ခပ်အေးအေးပဲ ဖြေနေတယ်။ ကျွန်တော်က စမေးတယ်။

“မင်းတို့ တွေ့ပြီးပြီလား။ စကားပြောပြီးပြီလား။”

“မတွေ့ရသေးပါဘူး။”

ဒန်က ဝင်မေးတယ်။

“ဘယ်တော့ တွေ့မှာလဲ”

“ဒီအပတ်ထဲမှာ တွေ့မှာပါ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က -

“ရဲဘော်ကောင်ကဲ၊ မင်းကောင်မလေးရဲ့ မိသားစု ရာဇဝင်ကို သိလား”

သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ဒါဆို အရင်းရှင်တယောက်ရဲ့ သမီးမှန်းသိရက်နဲ့ မင်း ဘာလို့ သွား ပတ်သက်တာလဲ” လို့ ဒန်က မေးတယ်။

“သူက အရင်းရှင်ဘူဇာတယောက် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

ဒန်က စားပွဲကို လက်ဝါးနဲ့ပုတ်ပြီး-

“ဘာကွ၊ တန်ပြန်တော်လှန်ရေး သမား၊ အရင်းရှင်တယောက်ကို မင်း ယောက္ခမတော်မယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ရဲဘော်ဒန်ခင်ဗျား။ သူ့အဖေ မရှိတော့ပါဘူး။ သေတာ ကြာပါပြီ။ သူ မှာ အမေလဲ မရှိတော့ပါဘူး။ မိဘမဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လိုပဲ အလံနီအောက်မှာ မွေးလာတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“မင်း... မင်း”

“ဒီမယ် ကောင်ကဲ”

ဒန် ပြောနေတုန်း ကျွန်တော် ဖြတ်ဝင်လိုက်ရတော့တယ်။ ဒီလို နိုင်ငံ ရေး အငြင်းအခုံကိစ္စတွေမှာ တပ်မှူးဒန် သိပ်မကျွမ်းဘူး။

“မင်းဟာ အပြစ်နှစ်ခုကို တပြိုင်တည်း ကျူးလွန်နေတယ် ရဲဘော်။ ပထမ တခုက ငါတို့ စစ်သည်တော်တွေ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ စည်းမျဉ်းကို ဖောက် ဖျက်တယ်။ ဒုတိယတခုက လူတန်းစားကိစ္စကို မင်း လုံးဝ မမှတားတယ်။ ငါတို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော် ဘာပြောထားလဲ။ တွေးခေါ် မြော်မြင်မှု မရှိရင် အချစ်ဆို တာ မရှိဘူး တဲ့။ ပြီးတော့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု မရှိရင် အမုန်းဆိုတာလဲ မရှိဘူး တဲ့။ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားဟာ ပစ္စည်းမဲ့ အချင်းချင်းပဲ ချစ်ရတယ်။ ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင်တယောက်အနေနဲ့ မင်းက ဘယ်လူတန်းစားကို ကိုယ်စားပြုတာလဲ”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး ငြိမ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ တပ်မှူးဒန်က သူ့ကို ဆက်ဆူတယ်။

“ကဲ... မင်း အခု ဘာပြောနိုင်သေးလဲ”

အဖြေ ထွက်မလာ။

တပ်မှူးဒန်က ရဲဘော်တွေအပေါ် အမြဲတမ်း ညှာတာတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီမယ် ရဲဘော် ကောင်၊ မင်း ကျန်းမာရေး ကောင်းရဲ့လား။ လူတိုင်း စိတ်ဓာတ်ရေးရာ မကျန်းမာမှုမျိုး ဖြစ်တတ်ကြတာချည်းပဲ။ အဲဒီရောဂါကို ပျောက်မှာစိုးလို့ ဆေးအကုမခံဘဲ ဖုံးကွယ်ထားသင့်ဘူးနော်”

ကျွန်တော်က -

“ဒီနေ့ မင်းကို ခေါ်တွေ့ရတာက မင်းအနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်လို့ပဲ။

မင်းမှာ အန္တရာယ် ဘယ်လောက် များတယ် ဆိုတာ သတိပေးဖို့ပဲ”

သူ့ကြည့်ရတာ စကား မပြောရဲလောက်အောင် ရှက်ကြောက် အားငယ်သွားပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ဒါလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံး ဖြတ်လိုက်တယ်။

“မင်းကို တို့ ဒီထက်ပိုပြီး မပြောချင်တော့ဘူး။ မင်း ဘာဆက်လုပ်ရ မယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမယ်။ မြန်လေ ကောင်းလေပဲ။ ကဲ... မင်းမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ရင် သွားနိုင်ပြီ”

သူ လေးတိလေးကန်နဲ့ ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်ကို မဆောင်းတော့ဘဲ လက်ကကိုင်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့တယ်။ တပ်မှူး ဒန် ဘာမှ ဆက်မပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အံ့သြနေတယ်။ ရဲဘော်ကလေး ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော့်ကို ဆူတယ်။

“ခင်ဗျား တခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်ဖို့ ကောင်းတာ။ ဒီကောင်က အတော် ခေါင်းမာမဲ့ ပုံ။ ဒီအတိုင်းဆို တပ်စိတ်ကို သူ ဘယ်လို အုပ်ချုပ်နိုင်တော့ မှာလဲ။ ချောက်ထဲ ကျတာကတော့ ဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြန်တက် ဖို့ ငြင်းနေတယ် ဆိုတာကတော့...”

“ဒီလိုပါ တပ်မှူး ဒန်။ သူ့ကို အချိန်နည်းနည်း ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ။ သူ့ ဇာတ်လမ်း ရပ်မယ်လို့ သူ ကတိပေးထားပြီးသားပါ”

ကျွန်တော် တွက်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကောင်နဲ့ သူ့ ကောင်မလေး ထင်းမှူးတောထဲကို ဝင်သွားကြတယ်။ ခွဲခွာခန်းအတွက် သူ ဆွေးနွေးရတော့မယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခြေအနေ ကျွန်တော် မမေးပါဘူး။ လူငယ်တွေ ကိစ္စမှာ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဝင်ရှုပ်တဲ့ အရာရှိတယောက်လို့ ကျွန်တော့်အပေါ် မြင်မသွားစေချင်ဘူးလေ။ အချိန်တန်လို့ သူ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

နောက်အပတ်ထဲမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် မကြာခဏ ဆုံပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ခပ်အေးအေး အမူအရာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ရှိန်သတ်နိုင်ပြီလို့ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် တနင်္ဂနွေနေ့ ရောက် တော့ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတဲ့ ဆရာကြီးယန်က သတင်းပို့လာ တယ်။ ရဲဘောင်ကောင် ပျောက်သွားပြန်ပြီ တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်ရတော့တယ်။ တွေ့တာနဲ့ ကောင်မလေးပါ ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်

ရုံးခန်းကို ခေါ်လာဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ နောက် တနာရီလောက်ကြာတော့ ဆရာကြီးယန် တယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာတယ်။ ထင်းရှူးတောထဲမှာ သူတို့ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး တဲ့။ ဒါနဲ့ အော်ဒလီတယောက် ထည့်လိုက်ပြီး ဆရာကြီးကို ရွာထဲ လိုက်ရှာခိုင်းလိုက်တယ်။ မြစ်ကမ်းနံဘေး သောင်စပ်မှာ လက်ချင်း ချိတ်ပြီး ပက်လက်လှန်အိပ်နေကြတာကို သူတို့ လှမ်းမြင်ကြရတယ် တဲ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဆရာကြီးယန်နဲ့ ဇူးကို ဟိုးအဝေးကြီးမှာ လှမ်းမြင်တာနဲ့ ထင်းရှူးတောထဲကို ဝင်ပြေးသွားကြတယ် တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ရှာတဲ့လူနှစ်ယောက်က သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ ကွန်ဒုံးတစ်ခုကို အထောက်အထားအဖြစ် ယူပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ်။ ဒါနဲ့ အော်ဒလီကို ကောင်ရဲ့ တပ်စု ငါးဆီ လွှတ်လိုက်ပြီး ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ခေါ်ခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

နောက်နှစ်နာရီကြာတော့မှ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲကို ကောင် ဝင်လာတယ်။ သူ့ကောင်မလေးကို သူ ဆွေးနွေးပါတယ် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မအောင်မြင်ဘူး တဲ့။

“ဟင်... ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ” လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“သူ တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မကြည့်ရက်တော့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့...”

“နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးလိုက်ရတယ်”

“ဘာကွ၊ အဲဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်း ချက်ချင်း ပြန်ဖျက်ရမယ်”

“နိုင်ငံရေးမှူး ပန် ခင်ဗျာ။ သူဟာ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ပါတီအပေါ်မှာရော၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်ကိုပါ လုံးဝ သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ အဲဒါ သူတို့စက်ရုံနဲ့ ဘုံရိပ်သာကို ရဲဘော်ပန် မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်”

“မင်း ကောင်မလေး တော်တယ်၊ မတော်ဘူးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့က ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ပါတီဝင်။ အရင်းရှင်တယောက်ရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ရဘူးလေ။ မင်း အဲဒါ နားမလည်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး ရဲဘော်ပန်”

“မင်းကို ငါ ကူညီနေတယ်လေကွာ။ မင်း ချောက်ထဲမကျအောင် ငါ လုပ်ပေးနေတယ်လေ”

ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရှည်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ နိုင်ငံရေးမှူး တယောက်ပါ။ ခုတော့ ဆက်ပြီး စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါဘူး။

“ကျွန်တော် သူ့ကို နစ်နာအောင် မလုပ်ရက်ပါဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီကိစ္စ ဒီမှာရပ်ပြီး မင်းကို ငါ တခုပဲ ပြောမယ်။ မင်း ရဲ့ အနာဂတ်နဲ့ ဒီကောင်မလေး ဘယ်ဟာကို မင်း ရွေးမလဲ။ ကောင်မလေးကို ရွေးမယ် ဆိုရင် မင်း တပ်က ထွက်ရလိမ့်မယ်”

သူ့အသံ ကျယ်လာတယ်။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်တော် မရွေးတတ်ဘူး”

“ကဲ... မင်းကိုငါ ကူညီတဲ့အနေနဲ့ မေးမယ်။ ဒီကောင်မလေးအတွက် မင်း ပါတီက ထွက်မလား”

ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံ။ ကျွန်တော် ဆက်မေးတယ်။

“သူတို့ ဒီမှာ ရှိနေရင် မင်းအဖေနဲ့ အမေက ဘာပြောမလဲ။ အရင်းရှင် ရဲ့သမီးနဲ့ မင်းကို ပေးစားမယ် ထင်လား”

“မထင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ။ မိသားစုတခုလုံးပါ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရမဲ့ ကိစ္စလေ။ နောက်တခု မေးဦးမယ်။ မင်း စံပြတပ်သား မဖြစ်ချင်ဘူးလား။ လက်မှတ်အနီ တခု အိမ်ပြန်မပို့ချင်ဘူးလား”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် ထပ်မေးတယ်။

“မင်း တနေ့မှာ အရာရှိ မဖြစ်ချင်ဘူးလား။ စစ်သားတွေကို အမိန့်ပေး တဲ့ အရာရှိမျိုးလေ”

သူ ငြိမ်နေတော့ သဘောပေါက်သွားပြီလို့ ယူဆလိုက်တယ်။

“နားလည်ပြီနော်။ မင်း ခုတလော စိတ်တွေလေပြီး ပေးဆပ်ရမဲ့ တန်ဖိုးကို မင်း ထည့်မတွက်ဘူး။ စိတ်မှန်နေတဲ့ လူတယောက်ဟာ သူ့အနာဂတ် ကို ဘယ်တော့မှ အဖျက်ဆီး မခံဘူးကွ။ မင်းကို မချစ်ရဘူးလို့ ငါ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လူတိုင်းမှာ အဲဒီစိတ် ရှိကြတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ အချစ်ထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ အရာတွေ အပုံအပင် ရှိတယ်။ တော်လှန်ရေးရဲဘော် တွေဟာ ပါတီနဲ့ တရုတ်ပြည်သစ်အတွက် အသက်ပေးသွားကြတယ်။ သူတို့ မှာ

အချစ် မရှိကြဘူးလား။ ရှိတာပေါ့။ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို ချစ်တယ်။ တော်လှန်ရေးကို ချစ်တယ်။ ပါတီကို ချစ်တယ်။ ခုဟာက ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကလေး နောက်ဆုတ်ခိုင်းတာကို မင်း မလုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ပါတီအနေနဲ့ မင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ယုံနိုင်တော့မှာလဲ”

သူ ဆက်ပြီး ငြိမ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာတွေ သူ့ကို တော်တော် ထိသွားပြီ။ တွေဝေနေပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ... ကောင်မလေးဆီ ဖြတ်စာရေး”

သူ စိတ်သက်သာရအောင် ကျွန်တော် ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမယ်ရဲဘော်ကောင်၊ မိန်းကလေးတယောက်အတွက် ဒီလိုစွန့်လွှတ်မှုမျိုး လုပ်ရတာ ဘာမှ တန်ဖိုးမကြီးပါဘူးကွာ။ တကယ့်ယောက်ျား တယောက်ဟာ သူတိုးတက်ရေးထက် ပိုပြီး မိန်းမတယောက်ကို ဦးစားမပေးရဘူးကွ။ မင်းကို ပါတီအတွင်းရေးမှူး တယောက်အနေနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အတွေ့အကြုံ ရှိတဲ့ အစ်ကိုကြီးတယောက် အနေနဲ့ ပြောနေတာ။ မင်း ငါပြောတာကို ယုံစမ်းပါကွာ၊ တနေ့မှာ အန်းမာလီထက် သာတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်နဲ့ မင်း လက်ထပ်ဖြစ်မှာပါ။ ခဏတော့ မင်း ခံစားရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ပြီးသွားမှာပါ”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ဆီ ကျွန်တော် စာရေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ရေးပြီး ငါ့ကို ပေး။ ငါ ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်။ မကြာခင် မင်း ရင်ထဲ ပေါ့သွားမှာပါကွာ”

ညစာဝိုင်းမှာ တပ်မှူးဒေါင်နဲ့ တွေ့တော့ ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တယ်။ စာကို တပ်က ပို့ပေးမယ် ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကိုလည်း သူ သဘောကျတယ်။

“ကောင်းတယ်။ ဘူကိုယ်တိုင် ဖြတ်စာ သွားပေးရင် ဘယ်တော့မှ ပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။

ညနေဝိုင်း ကောင်ရဲစာ ရောက်လာလို့ ဖတ်ကြည့်တော့မှ တပ်မှူး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်တယ်။ စာကို သူ မရေးခိုင်းဘဲ ကျွန်တော်တို့ ရေးရမှာ တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီစာတိုလေးလည်း အလုပ်ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ စာက ဒီလိုပါ။

ဇွန်လ ၁၂

မာလီ

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းကို ကိုယ် ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လူတန်းစားတံတိုင်းကြီး ခြားနေလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ နောက် ကိုယ် မလာတော့ဘူးနော်။

ကျန်းမာပါစေ။

ကောင်ကဲ

‘မင်းကို ကိုယ် ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့’ ဆိုတဲ့ စာကြောင်းကို ကျွန်တော်က မင်ထူထူနဲ့ ဖျက်ပေးလိုက်တော့ သူ့စာက ပိုပြီး မာသွားတယ်။ သူ ဘာလို့ စာရှည်ရှည်ရေးပြီး ချစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ မရေးပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော် တွေးနေတယ်။

သူက စာရေးကောင်းတဲ့ ရဲဘော်တယောက်။ သူက ပညာတတ်ဆိုတော့ တခါတလေ သူ့ရဲဘော်တွေကို ဂျာနယ်ဆောင်းပါးတွေ ဖတ်ပြနေသံ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။ စာဖတ်ရာမှာလဲ တော်တယ်။

ချက်ချင်းပဲ အော်ဒါလီဇူးနဲ့ သူ့စာကို ပိုခိုင်းလိုက်တယ်။ တနာရီလောက် ကြာတော့ ဇူး ပြန်ရောက်လာတယ်။ စာဖတ်ပြီး ကောင်မလေး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုတဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြတယ်။

မနက် သုံးနာရီလောက်မှာ တပ်မှူးဒန် ကျွန်တော့်ကို လာနှိုးတယ်။ ကောင်ကဲ လစ်သွားပြီ တဲ့။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်က ခုန်ထပြီး တပ်မှူးနဲ့ အတူ တပ်စိတ်ငါးကို သွားကြတယ်။ သတင်းကြားကြားချင်း ရုရှားနယ်စပ်ကို များထွက်ပြေးသွားပြီလား ဆိုပြီး ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသေးတယ်။ တပ်စိတ်ငါး ရောက်တော့မှ သူ ယူနီဖောင်းတွေ၊ စက်သေနတ်တွေ အကုန်ထားခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့မှ လက်နက်မပါဘဲ ရုရှားနယ်စပ်ကို ပြေးပြီး ဟိုဘက်မှာ ခိုလှုံလို့ မရဘူးဆိုတာ တွေးမိတယ်။ ပြီးတော့ ပြေးမယ်ဆိုရင် ဝူစူလီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးရဦးမယ်။ ကောင်ကဲဟာ ရေသိပ်ကူးတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပ်စုတစု လွှတ်ပြီး မြစ်ကမ်းတလျှောက် လိုက်ရှာခိုင်းသေးတယ်။

တပ်မှူးရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီးယန်ရယ် သုံးယောက်က ဂါးလစ်ရွာ

ဆီကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို အုပ်မိနိုင်သေးတယ်လို့ တွက်ပြီးတော့ပေါ့။ လမ်းမှာ ရွာက ပြည်သူ့စစ်တွေနဲ့ သွားတိုးတယ်။ သူတို့က မာလီပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေကြတာ တဲ့။ ကောင်ကဲရဲ့စာကို ဖတ်ပြီး ပျောက်သွားတာ တဲ့။ ဒီသတင်း ကြားတော့ ကျွန်တော်တို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြပြန်တယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံရင် မခက်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ကို ပြန်လာပြီး တပ်စု သုံးစုက ရဲဘော်တွေကို နှိုးပြီး တောနင်း ရှာကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ထင်းရှူးတောထဲကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာခိုင်းတယ်။ မောလာတော့ ရဲဘော်တွေက ကောင်ကဲကို မေတ္တာပို့ကြတယ်။ ရွာထဲက လူတွေပါ ဝိုင်းကူ ရှာပေးကြတယ်။ တနေသာ ကုန်သွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အယောင် မတွေ့ကြရဘူး။ သူတို့ ခိုးပြေးသွားကြပြီ ဆိုတာ သေချာတာနဲ့ အနီးတဝိုက်က ရဲစခန်းတွေကိုရော၊ မြို့ပေါ်က ရဲတွေကိုပါ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ တွေ့ရင် ဖမ်းချုပ်ထားဖို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာသတင်းမှ မရတော့ပါဘူး။ ကြမ်းပိုးနှစ်ကောင် တိမ်တိုက်တွေထဲ ပျံတက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူ တွေးမိမှာလဲ။ ခုတော့ ငယ်တဲ့အမှု ကြီးကုန်ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရာဇဝတ်သားတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဖမ်းမိရင် ကောင်ကဲက စစ်ခုံရုံး အတင်ခံရမယ်။ အန်းမာလီက တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်သွားတော့မယ်။

တပ်မှူးဒန် ဒေါသူပုန်ထပြီး တဖွဖွ ပြောနေတယ်။

“ခွေးမသား၊ ခုနေ မိလို့ကတော့ အရေခွဲခွာပစ်မယ်”

ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နှစ်ရက်လုံးလုံး ဆုံးဖြတ်လို့မရ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်မ တခုလုံးမှာ ဒီအဖြစ်မျိုး မရှိခဲ့ဖူးပဲကိုး။

တလ၊ နှစ်လအတွင်း ဖမ်းမိမှာပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားကြတယ်။ သူတို့မှာ ပြေးစရာ မြေမှ မရှိတာပဲ။ တော်လှန်ပြည်သူတွေ၊ ပြည်သူ့ရဲတွေရဲ့ လက်ကနေ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်နိုင်မှာလဲ။ အင်း... အတိအကျ တွက်လို့တော့ မရဘူးပေါ့လေ။ တရုတ်ပြည်ဆိုတာက အကြီးကြီး။ နယ်စွန်နယ်ဖျားက ဇနပုဒ်ကလေးတွေ၊ မြို့ငယ်ကလေးတွေမှာ ခြေရာဖျောက်နေနိုင်တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းက လူတွေကို ရှန်ဟဲရော၊ ကောင်ကဲရဲ့ ဇာတိဂျင်းစုကိုပါ လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီကို ပြန်မသွားတာ သေချာတယ်။ သုံးလ ကြာသွားပြီ။ ဘာသတင်းမှ ထူးမလာဘူး။

ဒီတော့ ကျွန်တော်ရော၊ ဒန်ပါ အထက်က သတိပေးခံရတယ်။ ကျွန်တော် ပေါ့လို့ဆိုပြီး ဒန်က ကျွန်တော့်ကို ဒေါပွနေတယ်။ တနှစ်လောက် သူနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်ဆံရေး မပြေလည်တော့ဘူး။

နောက်နှစ် နွေရာသီ တပ်မတော်နေ့ မတိုင်မီ နှစ်ရက်အလိုမှာ ကျွန်တော့်ဆီ စာတစောင် ရောက်လာတယ်။ စာအိတ်ပေါ်က တံဆိပ်တုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုးတရုတ်ပြည် မြောက်စွန်း 'ဂန်ဆူ' ဆိုတဲ့ မြို့နယ်က ပို့လိုက်တဲ့ စာ။ စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာစာမှ မပါဘူး။ လေးလက်မ အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံကလေး တပုံပဲ ပါတယ်။ ကောင်ကဲနဲ့ အန်းမာလီ တွဲထိုင်နေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ဝဝကစ်ကစ် ကလေးတယောက် ထိုင်လို့။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကောင်ကဲက မျက်နှာမထားတတ်သလို လုပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပျော်နေကြမှန်း သိသာနေပါတယ်။ သူက ဆံပင်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့။ သူ့ကောင်မလေးကတော့ ကင်မရာကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး တောင်ယာလယ်လုပ်ပုံစံ ပေါက်နေပြီး ဝနေတယ်။ နောက်ခံက ခပ်ဝါးဝါး။ တောင်ကုန်းတွေကို ဓာတ်ပုံဆရာက တမင် ဝါးအောင် လုပ်ပေးထားသလိုပဲ။ ဓာတ်ပုံရဲ့ အပေါ်ဘယ်ဘက်ထောင့်မှာ စာလုံးသေးသေးလေးနဲ့ ရေးထားတယ်။

'ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မိသားစု' တဲ့။

သူတို့ မျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် တံတွေးနဲ့ ထွေးလိုက်မိပြီးမှ ဓာတ်ပုံနောက်ဘက်ကို လှန်ကြည့်မိတယ်။ ခဲတံနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာလုံးကြီးတွေ။

'ဝမ်းနည်းပါတယ်' တဲ့။

ဒီတခါတော့ သူတို့ကိုရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပါ ကျိန်ဆဲလိုက်မိတယ်။ ရုတ်တရက်တော့ ဓာတ်ပုံကို တပ်ရင်း နိုင်ငံရေးဌာနကို ပို့မယ် စိတ်ကူးလိုက်မိတယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ပြဿနာတွေ ထပ်ရှုပ်မယ်ဆိုပြီး မပို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးလည်း ဘယ်တော့မှ ကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ နောက်တခု ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်ကဲ စာအဆက်အသွယ် ရှိနေတယ်လို့ အထက်လူကြီးတွေ အထင်လွဲသွားရင် ပိုဆိုးကုန်မှာ။ ဒါနဲ့ မပို့တော့ဘဲ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ ဓာတ်ပုံကိုရော၊ စာအိတ်ကိုပါ မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။

အန်ကယ်ပိုရဲ့ မွေးနေ့ညစာစားပွဲများ

Uncle Piao's Birthday Dinners

တရုတ်ပြက္ခဒိန်အရ ဒီနေ့က ဒီဇင်ဘာလ ၂၈ ရက်။ ရဲဘော်တစ်ယောက်အတူ နေ့လယ် စာစားဖို့ ကျွန်တော် ဟင်းလျာတွေ ဝယ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ ခေါင်းဆောင်က 'ဟန်ဖန်း' ပါ။ နံစားပြောင်းနဲ့ တို့ဟူးပြုတ်တွေ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်လာခဲ့ပါတယ်။ အန်ကယ် 'ပို' ရဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ စတည်းချနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အခန်းတခန်း ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုက တပ်စိတ်ခြောက်က ရဲဘော် ငါးယောက်ပါ။ စားစရာ အထုပ်တွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချပြီး ပန်းကန်တွေ၊ တူတွေ ယူတဲ့လူက သွားယူနေတုန်း အခန်းတံခါး ပွင့်လာတယ်။

အိမ်ရှင် အန်ကယ်ပို ဝင်လာတယ်။ သူ့ တခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေပြီ။ သူက တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လက်ယပ်ခေါ်တယ်။

“ဒီနေ့ ဦးရဲ့မွေးနေ့ကွ။ လာကြ။ မင်းတို့ကို ငါ ကျွေးမယ်။ အတူတူ

ဝိုင်းစားလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”

သူတရုတ်စကားပြောပုံက ကိုရီးယားသံ ဝဲနေတယ်။ အားလုံး အံ့အားသင့်နေချိန်မှာ အုပ်စုခေါင်းဆောင် ‘ဟန်’ က ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဝယ်လာပြီးပါပြီ အန်ကယ်ပို”

ကျွန်တော်တို့က ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ တယောက်ကို တယောက် ကြည့်ပြီး ကြောင်နေကြတယ်။

သူက အရေပြားတွေ တွဲကျနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“လာပါကွာ၊ မင်းတို့အားလုံး လိုက်ခဲ့ကြ”

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်က ထလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီး ဖိတ်မန္တက ပြုတာကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကိုရီးယားလူမျိုးတွေဟာ သူတို့အိမ်မှာ သူတို့ ဓလေ့အတိုင်း မလိုက်နာတဲ့ ဧည့်သည်ကို စိတ်ဆိုးတတ်ကြတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးထားတယ်။ ဂူအန်မင်း ရွာထဲမှာ ကိုရီးယား မိသားစု သုံးဒါဇင်လောက် ရှိတယ်။ သူတို့ စရိုက်နဲ့ သူတို့ နေကြတယ်။ သူတို့ အိမ်တွေက အမိုးခုံးခုံးနဲ့ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အားလုံး ပြားအိပ်ကြတယ်။ စားကြတယ်။

အလယ်ခန်းမှာ ခြေထောက်တိုနဲ့ ထမင်းစားစားပွဲ အဝိုင်းကြီး တခု ချထားတယ်။ စားပွဲဘေးမှာ အငွေ တထောင်းထောင်းနဲ့ ထမင်းဇလုံကြီး။ စားပွဲ အလယ်ကောင်မှာ ဟင်းပန်းကန်တွေ၊ ဇွန်း ခက်ရင်းတွေ စီချထားတယ်။ ဟင်းလျာတွေက ကင်မိချို၊ နူးအိနေတဲ့ ဝက်သားပြုတ်ကြော်နဲ့ အဆာသွတ် မုန့်လုံးကလေးတွေ။ ပြီးတော့ အရက်ကရား၊ ကြောပန်းကန်ကလေးတွေနဲ့ တူခြောက်စုံ။ ထမင်းစားပန်းကန် ခြောက်ချပ်။ မစွက်ပိုနဲ့ အငယ်ဆုံးသမီး ရွန်ဂျီတို့ သားအမိက အခန်းထောင့် ဒယ်စောက်ကြီး နှစ်ခုအနားမှာ ထိုင်လို့။ ဟင်းလျာတွေ လိုက်ဖို့ အသင့် စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်နေကြတုန်း။ အဘိုးကြီးက သူ့ မွေးနေ့အကြောင်း ဘာမှ ဆက်မပြောဘူး။

ခဏနေမှ -

“ကဲ... မင်းတို့ အားလုံး ထိုင်ကြဟေ့။ ရဲဘော်ဖန်က ဒီဘက်မှာ ထိုင်” လို့ပြောရင်း ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲပြီး နေရာချပေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က

ကိုရီးယားထုံးစံ တင်ပလွင်ခွေပြီး ထိုင်ဖိုမလွယ် ဖြစ်နေတယ်။ ခြေထောက်တွေ က တုတ်ချောင်းတွေလို မာတောင့်နေလို့ပါ။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဟန် တယောက် ပဲ ကောင်းကောင်း ထိုင်နိုင်ပြီး ကျန်တဲ့ကောင်တွေလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ကုန်းကုန်း ကွကွတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ရှိယိုဘင်း၊ ဂျီယာမင်း၊ ဂျင်ရှင်းတို့ သုံးယောက်ပေါ့။ မနည်း ကြိုးစားပြီးမှ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လို့ ရသွားကြတယ်။

ဟန်က အင်္ကျီကော်လာ ကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်နေပြီ။

မွေးနေ့ရှင် အန်ကယ်ပိုက တူနှစ်ချောင်း ကောက်ယူပြီး ပြောတယ်။

“ကဲ... စားလဲ စား၊ သောက်လဲ သောက်ကြကွာ”

စောင့်နေတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်က သစ်သားယောက်ချိုတွေ ကိုယ်စီ ကိုင်ပြီး ထမင်းပိုင်းနား ချက်ချင်း ရောက်လာတယ်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဟန်က သူတို့ကို လက်ကာပြပြီး -

“ခဏလေးဗျ နော်၊ ခဏလေး” လို့ ပြောတော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် က မျက်လွှာချပြီး ကျွန်တော့် ဘေးနားမှာ လာထိုင်ကြတယ်။ ဒီတော့မှ ဟန်က ဆက်ပြောတယ်။

“အန်ကယ်ပို ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ကျွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စားလို့ မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျာ။ စစ်သည်ကျင့်ဝတ်ကို ကျွန်တော်တို့ မဖောက်ဖျက်ရဲပါဘူး။ အဲဒါလေး တဆိတ် နားလည်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

အဘိုးကြီးက အရက် ငှဲနေရာက ရပ်လိုက်ပြီး -

“ဘာကွ၊ ဘာကျင့်ဝတ်လဲ”

အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။ ပါးပေါ်က ခရမ်းရောင် မှဲ့ကြီး ပိုကြီးလာသလိုပဲ။

“ကျွန်တော်တို့မှာ နောက်ကျင့်ဝတ်တခု ရှိပါသေးတယ်။ ပြည်သူတွေ ဆီက အပ်တိုတချောင်း၊ အပ်ချည် တမျှင်တောင် မယူရဘူး တဲ့။ အဲဒါက ဥက္ကဋ္ဌ ကြီး မော်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ပါ”

ကျွန်တော်နဲ့ ဂျီယာမင်းတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ထောက်ခံလိုက်ကြ တယ်။

“အဲဒါ အမှန်ပါပဲ အန်ကယ်ပို ခင်ဗျာ”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ငါ့အိမ်မှာ လာပြီး မင်းတို့ စည်းမျဉ်းတွေ၊ ဥပဒေ

တွေ လာရွတ်ပြမနေကြနဲ့။ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ စားရမယ်။ မင်းတို့ ငါ့ဆီက ဘာမှယူတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဟန်က ပြုံးပြီး ဟင်းပွဲတွေကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ကျင့်ဝတ်ကို မလိုက်နာရင် ပြစ်ဒဏ် ကျခံရပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ။ တပ်ခွဲမှူးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ကျွန်တော်တို့ စားရင် ဒုက္ခတွေ့မှာ အသေ အချာပါ ခင်ဗျာ”

သွားရည်တွေ စီးကျမလာအောင် ကျွန်တော် မနည်း သတိထားနေရ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသား မစားရတာ လချီ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သွားရည်ယိုချင် စရာ ဟင်းလျာတွေကို ကြည့်ပြီး တတို့တောင် မမြည်းရဲတဲ့ ဘဝ။

ဂျင်ရှင်းက ပြောလိုက်တယ်။

“အန်ကယ်ပို ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

“ဒီနေ့ ငါ့အသက် ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ကွ။ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ဆိုပြီး မင်းတို့ကို ငါ ဖိတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ လုပ်ပုံက ငါ့ကို သောက်ရှက်ခွဲတာပဲ”

အန်ကယ်ပိုရဲ့ နှာခေါင်းပွပွကြီး ပိုပွလာသလိုပဲ။ သူ့ကုပ်သားတွေလည်း နီရဲလာတယ်။ မစွက်ပိုက သူ့ကို ကိုရီးယားလို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ သိပ်အော် မပြောဖို့ သတိပေးလိုက်ပုံ ရပါတယ်။

“ဝွမ်း”

အန်ကယ်ပိုက တူတွေကို စားပွဲပေါ် တအား ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ အဘွားကြီးက ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တယ်။ အညိုရောင် စဉ်းပန်းကန်ထဲက စွပ်ပြုတ် တွေ လှိုင်းထသွားတယ်။

“ကဲ... မင်းတို့ မစားရင် ငါ မွေးနေ့ပွဲကို ဖျက်လိုက်တယ်ကွာ။ တော်ပြီ” လို့ ပြောပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ခေါင်းဆောင်က တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

“ဒီမယ်... တဆိတ်ဗျာ၊ အန်ကယ်ပို...”

ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက နားမထောင်တော့ဘူး။ တံခါးကို ဆောင့်တွန်း ဖွင့်လို့ ဟင်းပွဲတွေကို တခုပြီး တခု ယူပြီး အပြင်ကို လွှင့်ပစ်တယ်။ ဟင်းတွေ အားလုံးလေထဲဝဲပြီး သစ်တော်ပင်ခြေရင်းက နှင်းတွေပေါ်မှာ ပြန်ကျသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကြက်တအုပ် အပြေးရောက်လာပြီး အလုအယက် လွေးကြတော့တာပဲ။ ခဏနေတော့ ကျီးကန်းတသိုက်ပါ ထိုးဆင်းလာပြီး ကြက်တွေနဲ့ အလုအယက်

စားကြတော့ ခဏအတွင်း ဟင်းတွေ ပြောင်သွားတယ်။ အပြင်မှာ လေငြိမ်ပြီး ကောင်းကင်ပြာပြာမှာလည်း နေသာနေတယ်။

မစ္စကပ်ပိုက ထမင်းလုံးကြီးကို ပြန်သိမ်းသွားတော့ သူ့နောက်က ရွန်ဂျီ တရုတ်ရုပ်ငိုပြီး လိုက်သွားတယ်။ အန်ကယ်ပိုက သားမွေးဦးထုပ်တောင် မဆောင်းတော့ဘဲ ဖိနပ် ကောက်စီးပြီး အပြင် ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ငေါင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အဘိုးကြီးနောက် ပြေးလိုက်ဖို့ အိမ်ထဲက ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် အခန်းထဲကို ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ရှိတာလေးနဲ့ လွေးကြရတယ်။ အဘိုးကြီးက လှည်းမောင်း ထွက်သွားတော့ မမိလိုက်တာနဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ အန်ကယ်ပိုက မီးသွေးတိုက်ဖို့ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားတာ တဲ့။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ဟန် ပြန်ရောက်လာတာ။ သားအမိနှစ်ယောက်က တရုတ်စကား လုံးလုံး မပြောတတ်လို့ ဟန်တယောက် ဘယ်လိုမှ ရှင်းမပြနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ သတင်းပို့လိုက်လို့ အဲဒီညမှာပဲ တပ်ခွဲက ပါတီအတွင်းရေးမှူးနဲ့ တပ်မှူး မင်ယွန်းတို့နှစ်ယောက် အန်ကယ်ပိုကို တောင်းပန်ဖို့ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့မိသားစု ထမင်းစားပြီးချိန်ကျမှ ရောက်လာပြီး အရာရှိနှစ်ယောက်က သူတို့ဆီ ဝင်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဟထားတဲ့ တံခါးပေါက်ကနေ သူတို့ကို ချောင်းကြည့်ကြတယ်။ အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတုန်း။ အန်ကယ်ပိုကို မိသားစုနဲ့ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်တို့ မြင်နေကြရတယ်။

မစ္စကပ်ပိုက ကင်မ်ချိုငိုင် သုံးခွက် ထည့်ပေးတော့ ကျွန်တော်တို့ အရာရှိကြီးတွေက တချက်တည်း မော့ချလိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

ဒီတော့မှ အန်ကယ်ပိုက -

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒါမှ တပ်မတော်သားကွ” လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောတယ်။

အတွင်းရေးမှူးဝမ်က -

“အန်ကယ်ပို ခင်ဗျား၊ နေ့ခင်းက ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ဖို့ လာခဲ့ကြတာပါ ခင်ဗျား။ အန်ကယ်ပိုရဲ့ မွေးနေ့ကို ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ပွဲပျက်အောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ တောင်း”

ပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟာ... မဟုတ်တာဗျာ။ အားလုံး ကျုပ် အပြစ်ပါ”

အဘိုးကြီးက မျက်နှာပျက်နေပြီး မိန်းမကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

အဘွားကြီး ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ကွယ်ပြီး ပြုံးနေတယ်။

တပ်ရင်းမှူးမင်ကလည်း ထပ်တောင်းပန်တယ်။

“အန်ကယ်ပို ခင်ဗျား၊ နောက် ဒီလို မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

အဘိုးကြီးက ကင်မ်ချိုဝိုင် လက်ကျန်ကို မော့လိုက်ပြီး -

“ကဲ... ပြီးတာ ပြီးပြီလို့ သဘောထားလိုက်ကြရအောင်ပါဗျာ။ အမှန် အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်တို့ ကိုရီးယားလူမျိုးတွေက တဲ့တိုးသမားတွေဗျ။ ဒီ သူငယ်တွေဟာ လူကောင်းကလေးတွေမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျုပ်အိမ်မှာ အပျိုပေါက်ကလေးတွေလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လုပ်နေလို့ ကျုပ်က စိတ်တိုသွားတာ။ သူတို့တွေက စစ်သားတွေပဲ။ သေနတ်တွေ၊ အမြောက်တွေ ပစ်နေကြတဲ့ ရဲဘော်တွေပဲ။ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိနဲ့ နေရမှာပေါ့။ သတ္တိကောင်းတဲ့ လူမျိုး ကို ကိုရီးယားမလေးတွေ သိပ်သဘောကျတာဗျ”

တံခါးနောက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ ကျိတ်ရယ်နေမိကြတယ်။ သူတို့ ကြားသွားတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လှည့်ပြီး သူတို့ပါ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ သူ့ သမီး ရွန်ဂျီ အနားမှာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ယောက်ျား တရုတ်လို ပြောနေတော့ မစွက်ပို ဘာမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အတွင်းရေးမှူးဝမ်က ဆက်ပြောတယ်။

“အန်ကယ်ပို ခင်ဗျာ၊ အန်ကယ် မွေးနေ့အတွက် သန်ဘက်ခါကျရင် ကျွန်တော်တို့က ပြန်ပြီး ကျွေးပါရစေ”

တပ်မှူးမင်ကလည်း ဝင်ထောက်ခံတယ်။

“သူတို့က ကျွန်တော့်တပ်ခွဲက ရဲဘော်တွေပါ။ ကျွန်တော် စားစရာရော၊ ယမကာပါ ပို့ပေးပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“ဟား... ဟား... ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က တရုတ်စာဆို သိပ် ကြိုက်တာ၊ တရုတ်မတွေထက် ပိုကြိုက်တယ်”

အလင်းရောင် မှိန်မှိန်မှာ အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ အရောင်တဖျပ် ဖျပ် တောက်နေတယ်။ သူတို့တွေ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်က ထ ရပ်လိုက်ကြတယ်။

လူကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်ကြတယ်။ နောက်ကို အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး ပေးတာ ကျွေးတာ မငြင်းဖို့ မှာသွားတယ်။ ပထမ လက်ခံ ပြီးမှ ဘယ်လို ပြန်ပေးရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ် တဲ့။ ပြည်သူနဲ့ တပ်မတော် ကြားမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲစေမဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ကြဖို့ မှာသွားတယ်။

နောက်နှစ်ရက် ကြာတော့ တပ်ရင်းမှာ နွေဦးပွဲတော် တပျော်တပါး လုပ်ကြတယ်။ ထမင်းစားဆောင်မှာ ထမင်းချက်က ဟင်း ခြောက်မျိုးတောင် ချက်ထားတယ်။ တောဝက်သားပေါင်း၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ငါးရွှေ အတစ်လိုက် ကြော်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ မှို ကြက်ဥမွှေကြော်၊ ဝက်သားနဲ့ သစ်မှိုဟင်း၊ မုန့်လာဥကြော်။ ကျွန်တော်တို့ အပြန်မှာ ဟင်းတမျိုးစီ ယူလာခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ အန်ကယ်ပို အတွက် အရက်ပုလင်းကြီး နှစ်ပုလင်း ပါသေးတယ်။

အဘွား မစွက်ပိုက ရှိသမျှ ပန်းကန်တွေ ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ချတော့ ဟင်းတွေ စားပွဲနဲ့အပြည့် ဖြစ်သွားတယ်။ သမီးအကြီး ရွန်ဇန်လည်း သားလေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ အလည်ရောက်နေတယ်။ လူကြီးဝိုင်းမှာ ကလေး နှစ်ယောက်ပါ ဝင်ထိုင်တယ်။ အမျိုးသမီးတွေက စားပွဲငယ်ကလေး တလုံးနဲ့ သတ်သတ် ဝိုင်းတယ်။ သူတို့အိမ်က လုပ်တဲ့ မုန့်ပေါင်းနဲ့ ကင်မချီတွေလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ချပေးတယ်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ချိန်မှာ တပ်မှူးမင် ရောက်လာတာနဲ့ ညစာဝိုင်း စကြတယ်။

မျက်နှာကြက်မှာ တွဲလောင်း ဆွဲထားတဲ့ မှန်အိမ် အလင်းရောင် အောက်မှာ ကိုယ်တိုင်ယူ စနစ်နဲ့ စပြီး စားကြတယ်။

တပ်မှူးမင်က ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

“အန်ကယ်ပို ဂျန်းမာပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ”

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဝိုင်းဆုတောင်းပေးကြတယ်။

“အန်ကယ်ပို မွေးနေ့မင်္ဂလာပါ”

“အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြပါစေ”

အဘိုးကြီးက ပါးစပ်ထဲမှာ ထမင်းဟင်းတွေ ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ ပြန် ဆုတောင်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျီယာမင်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေက အရက်ကို တပြိုင်တည်း အပြတ် မော့လိုက်ကြတယ်။ ခွက် ပြန်ချလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ဖြည့်ပြီးသား ဖြစ်သွားရော။

အမျိုးသမီးတွေက ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ စားရင်း ကိုရီးယားလို ပြောနေကြ

တယ်။ တရုတ် ဟင်းလျာတွေကို ခံတွင်းတွေ နေပုံပါပဲ။ ရွန်ဂျီကို ကျွန်တော် တချက် ခိုးကြည့်လိုက်တယ်။ နည်းနည်း သောက်ထားပုံ ရတယ်။ ပါးချိုင့်ကလေး နှစ်ခုနဲ့ မျက်နှာ ပြည်ပြည့်ကလေး ပန်းနုရောင် ပြေးနေပြီး သူ့အစ်မ ပြောတာ ကို နားစိုက်ထောင်နေတယ်။

မစွက်ပိုက် ယောက်ချိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို မုန့်လုံးတွေ ထပ် ထည့်ပေးနေတယ်။ ကျွန်တော်က ထမင်း ထပ်မထည့်ချင်တာနဲ့ ပန်းကန်ပြားကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားလိုက်တော့ ကျွန်တော့် ပန်းကန်ထဲ မထည့်တော့ဘဲ ဂျီယာမင့် ပန်းကန်ထဲ သွားထည့်တယ်။ သူ့ ပန်းကန်ထဲမှာ မုန့်လုံးတွေ အများ ကြီး ကျန်သေးတယ်။

ပြီး ရှက်ရွံ့ရွံ့ အမူအရာနဲ့ ပြုံးပြီး ဂျီယာကို တရုတ်လို တလုံးချင်း ပြောတယ်။

“ထပ်ယူပါဦး”

နောက်တလုတ် ဝါးနေရင်း ဂျီယာ အော့လာပါလေရော။ မျက်ရည် တွေလည်း လည်လာတယ်။ ရှိယိုဘင်းက နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့ လျက်နေတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး။

တပ်မှူးမင်က နောက်ပွဲတွေ ဆက်စရာ ရှိသေးလို့ သုံးခွက်သောက်ပြီး ပြန်သွားတော့ အဘိုးကြီးက မတားဘူး။ လူကြီး မရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ ပိုလွတ် လပ်သွားတာပေါ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်စားကြ သောက်ကြတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အန်ကယ်ပို အာရွင်လာတယ်။ ရုရှား-ဂျပန် စစ်ပွဲ အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြတယ်။ မမာနေတဲ့ သူ့အမေအတွက် ဆန်အိတ် သေးသေးကလေး ခါးမှာချည်ထားတာ တွေ သွားတော့ ဂျပန်စစ်သား ရိုက်လို့ ရခဲ့တဲ့ နဖူးက အမာရွတ်ကို စမ်းကြည့်ခိုင်းတယ်။

သူက ဆက်ရှင်းပြတယ်။

“ဂျပန်တွေက ထမင်းပဲ စားတတ်တာကွ။ ဒီတော့ တို့ ကိုရီးယားတွေ ကို ဂျုံပဲ စားခိုင်းပြီး၊ ဆန် မစားရဘူးဆိုပြီး အမိန့်ထုတ်ထားတာလေ။ အဲဒီတုန်း က တရုတ်တွေလဲ ပြောင်းဆန်နဲ့ နံစားပင်ပဲ စားကြရတယ်လေ”

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်တယ်။

“ပဲပုပ်စေ့ကော ပေးစားလား”

“မစားရဘူး။ သူတို့က ပဲပုပ်စေ့ကိုရော၊ အခွံကိုပါ သိမ်းယူပြီး သင်္ဘော

ဆိပ်ကို သယ်ယူတယ်။ သူတို့ဆီမှာ မီးသွေးအစား မီးရထားစက်ခေါင်းမှာ မီးထိုးဖို့ တဲ့။ တခြား သယံဇာတနဲ့ သစ်မျိုးစုံ ဂျပန်ကို သယ်တာပါပဲ မောင်ရာ”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှူးက စက်ဆုပ်ရွံရှာတဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“တိရစ္ဆာန်တွေ”

အန်ကယ်ပိုက ဆက်ပြောတယ်။

“ရုရှားကောင်တွေလဲ အတူတူပါပဲကွာ၊ နှာခေါင်း ကြီးတာနဲ့ သေးတာပဲ ကွာတာပါ။ အားလုံး တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေချည်းပဲ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က ငါတို့ ဟူတူ ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ငါ့မျက်စိနဲ့ မြင်တာ။ တရုတ်အမျိုးသမီး တယောက်ကို ရုရှားကောင်တွေ ဝိုင်းပြီး မုဒိမ်းကျင့်နေတာ။ အဲဒီ ရုရှားစစ်ဗိုလ်ကောင်က အိမ်သားတွေကို အိမ်ပေါ်က မောင်းချပြီး တံခါးကို အတွင်းဘက်ကနေ ပစ္စတိုနဲ့ ကလန်ပြီး ပိတ်ထားတယ် တဲ့။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့ လူနဲ့ အိမ်နီးနားချင်း တရုတ်မတွေ အိမ်ရှေ့မှာ စောင့်နေကြရတယ် တဲ့။ အိမ်ထဲကမိန်းမ ငယ်သံပါအောင် အော်နေပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မထိရဲဘူးလေ။ တိုင်းပြည် နိုင်ငံခြားသားလက်အောက်ရောက်ပြီဆိုရင် ယောက်ျားဖြစ်တောင် ရှုံးရတော့တာပဲ”

ရှီယိုဘင်းက ဝင်မေးတယ်။

“ဂျပန်တွေကို တိုက်ဖို့ ရုရှားတွေ ရောက်လာကြတာ မဟုတ်ဘူးလား အန်ကယ်”

အန်ကယ်ပိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး -

“မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လဲ ကိုသာဆိုးတွေပဲ။ သူတို့ဟာ စတာလင်က လွှတ်လိုက်တဲ့ လူဖြူတွေပဲ။ ဂျပန်တွေကို ဒဏ်ခတ်ဖို့ သူတို့ ရောက်လာကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ရန်သူကိုသာ မကတော့ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို သတ်ရ သတ်ရ သူတို့ ပျော်ပျော် ပါးပါး သတ်ကြတော့တာပဲ”

“ဂျပန်တွေလဲ ဒီအတိုင်း မဟုတ်လား အန်ကယ်ပို” လို့ ကျွန်တော် ဝင်မေးလိုက်တယ်။

“ဒါပေါ့ကွယ်။ မျက်မြင်ကိစ္စတခု ပြောပြမယ်။ သူတို့ကို ဆန်ကျင်တဲ့လူ မှန်သမျှ ပစ်သတ်တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဟူတူမှာ ‘မူရှန်း’ ဆိုတဲ့ တရုတ်ဈေးသည် တယောက် ရှိတယ်။ အန်ကယ် အသိထဲကပါပဲ။ ရုရှားတွေ မြို့ထဲ ဝင်လာတော့ သူက လမ်းဘေးမှာ ခေါက်ဆွဲ ရောင်းနေတာ။

“ချီတက်နေတဲ့ ရုရှားစစ်သား တယောက်က ဘေးထွက်လာပြီး ခေါက်ဆွဲတွေကို အတင်း ယူစားတယ်။ ပြီးတော့ ‘မူ’ ရဲ့ ခြင်းတောင်းကိုပါ ယူပြီး ခေါက်ဆွဲ တစမကျန် စားပစ်တယ်။ ပြီးတော့ ရုရှားရဲတွေ ရောက်လာတယ်။ သူတို့ လက်မောင်းမှာ အနီပတ်တွေနဲ့ ‘မူ’ က ရဲတွေကို တိုင်တယ်”

“အရာရှိတွေက ဘာပြန်ပြောလဲ” လို့ ဂျီယာက မေးလိုက်တယ်။

“သူတို့က ပြောတယ်၊ ရုရှားစစ်သားတွေရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ပြီး စစ်မယ် တဲ့။ ခေါက်ဆွဲ တွေ့ရင်တွေ့၊ မတွေ့ရင် ‘မူ’ ကို ပစ်သတ်မယ် တဲ့။ ‘မူ’ က ဒူးထောက် တောင်းပန်တယ်။ သူ့ တိုင်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းပါတယ်ပေါ့။ ခေါက်ဆွဲ နဲ့ လူတယောက်ရဲ့ အသက် ဘယ်လဲနိုင်ပါ့မလဲကွာ။ အဲဒီရုရှားစစ်သားက ထွက် ပြေးမယ်လုပ်တော့ နောက်ကနေ ကာဘိုင်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်ပြီး ဗိုက်ကို ဘဲနက် နဲ့ ထိုးပြီး ဖွင့်တယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲတွေ တွေ့တော့ လက်မထောင်ပြီး ပြော တယ်။ ‘ဟိုးလာရှိုး’ တဲ့။ ရုရှားလို ‘ကောင်းတယ်’ လို့ ပြောတာလေ”

“ဟာ... ဒါဆို ဒီကောင်တွေ တာတာတွေပေါ့”

ဂျီဖန်ရှင်းက ဝင်ထောက်ပေးတယ်။

“တာတာထက် ဆိုးတာပေါ့။ တိရစ္ဆာန်တွေပါဆို။ ဒါကြောင့် ရုရှားတွေ ကို တိုက်ဖို့၊ တို့ အိုးအိမ်တွေကို ကာကွယ်ဖို့ မင်းတို့ကို အန်ကယ် နေရာပေးထား တာပေါ့ကွ”

နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခွက်တွေကို မြှောက်ပြီး လက်ကျန် ရှင်းလိုက်ကြတယ်။ မစွက်ပိုက ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ သိမ်းပြီး လက်ဖက်ရည် ကရားကြီး တလုံး နဲ့ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကလေးတွေ ယူလာပေးတယ်။ မြေပဲလှော်နဲ့ လက်ဖက်ရည် ဆက်သောက်ကြတယ်။ အန်ကယ်ပိုက သမီးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ကခိုင်းပါ လေရော။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကလည်း လုံးဝ မငြင်းဘူး။ ဝဲနေအောင် လှည့် ပတ် ကနေတော့တယ်။ သူတို့ဆိုတဲ့ သီချင်းက ‘ကြီးမြတ်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်ကို ကိုရီးယားတွေက ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်း။ တရုတ်ပြည်ပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ် ဆိုတဲ့ ကကွက်နဲ့ ကနေကြတယ်လေ။ ပိုးဂါဝန်တွေ လေထဲမှာ လွင့်ဝဲလို့။ အမေ ကြီးက လက်ခုပ်တီး သြဘာပေးရင်း ‘ချာအိုတာ၊ ချာအိုတာ’ နဲ့ အော်နေတယ်။ ကိုရီးယားလို အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် တဲ့။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ပျံဝဲနေတဲ့ ဂါဝန်တွေ ရဲ့ လေအဟပ်မှာ မှန်အိမ်ကလေးရဲ့ အလင်းရောင်က လင်းလာလိုက်၊ မှိန်သွား လိုက်နဲ့။

ပြီးသွားတော့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက် တဲ့အခါ အားလုံး ဝိုင်းလက်ခုပ်တီးတယ်။ ရွန်ဂျီဟာ ဂါဝန်ပွပွကြီး ဝတ်ထားတော့ သတို့သမီးလေး တယောက်လို လှချင်တိုင်း လှနေတယ်။

ဂူဇီနဲ့ ဂူဟွာဆိုတဲ့ မြေးနှစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့မှာ ပြောက်အိုး စဖောက် နေကြပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပါ ဝင်ဆော့ဖို့ သူတို့ဆီ လိုက်သွားတယ်။ ပြောက်အိုး အကြီးကြီးတွေ ကျတော့ ချာတိတ်တွေ မီးမရှိရဲဘူး။ ကျွန်တော်က အမွှေးတိုင် တတိုင်နဲ့ မီးကူးပြီး တို့ပေးလိုက်တော့ ကောင်းကင်ပေါ် ပျံတက်သွားတယ်။ မီး ရောင်စုံတွေ ဖြာထွက်ပြီး ဝန်းဝန်းကြဲ ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။ နှင်းက ဖွဲဖွဲလေး ကျနေတယ်။ လေထဲမှာတော့ ပေါက်ကွဲသံတွေနဲ့ အတူ ယမ်းနဲ့တွေ ပျံနေတယ်။ မီးခိုးတွေ မှောင်သွားတော့ ကြယ်တွေကို ပျပျပဲ မြင်ရတော့တယ်။

ကျွန်တော့်နောက်နားကို တယောက်ယောက် လာနေမှန်း သိလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ လှည့်မကြည့်နိုင်ခင် ကျွန်တော့်ကျောကို ဗြန်းခနဲ တအား လွှဲ ရိုက်တာ ခံလိုက်ရတယ်။ သည်တော့မှ ဂျီယာမင်မှန်း သိလိုက်တော့တယ်။ သူက ရိုက်တာနဲ့တင် အားမရသေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို ကလော် ဆဲပါတော့တယ်။

“ဟေ့ကောင် ခွေးသား ဖန်။ မင်း မစားချင်တဲ့ မုန့်လုံးတွေ ငါ စားလိုက် ရတော့ ထမင်း မစားနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ မင်း သိပ် လူလည်ကျတဲ့ ကောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“နောက်ထည့်ပေးတဲ့ မုန့်လုံးတွေက အသားမပါဘူးကွ။ ငရုတ်သီးနဲ့ မြေပဲစေ့ပဲ ဌာပနာထားတာ။ အခု ငါ့အခေါင်ထဲမှာ အဖုတွေ ပေါက်နေပြီ ခွေးသားရဲ့”

ကျွန်တော် အားရပါးရ ရယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဆောင့်ကန်တယ်။ နောက်တခါ ထပ်ရိုက်မယ်လုပ်လို့ ကျွန်တော် ပြေးထွက်လာခဲ့ရတယ်။ နောက်က ဆက်လိုက်လာတာနဲ့ အန်ကယ်ပိုရဲ့ အိမ်ကြီးကို ပတ်ပြီး ကျွန်တော် ပြေးနေရ တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကောက်ရိုးပုံကြီးတခု တွေ့လို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ရှာလို့ မတွေ့တော့ အော်တယ်။

“ဟေ့ကောင်၊ မြေခွေး ဖန် ထွက်ခဲ့”

ကျွန်တော်က လုံးဝ မလှုပ်ဘဲ ကောက်ရိုးပုံထဲ ဇက်ပုနေတော့ သူ ရှာလို့ မတွေ့တာနဲ့ ခြံထဲမှာ လျှောက်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ ကျွန်တော့် ကို သူ ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။

ချာတိတ်ကလေးနှစ်ယောက်က မြောက်အိုးတွေကို ကြိုးတချောင်းနဲ့ ဝါးလုံးတလုံးမှာ အတန်းလိုက် တွဲလောင်းချပြီး ချည်တယ်။ တယောက်က ကြိုးစ နှစ်ဖက်စလုံးကို တပြိုင်တည်း မီးရှို့ပေးလိုက်တော့ ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆက်တိုက် ထွက်လာပြီး ရွာထဲမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသလို ဆူညံသွားတယ်။ ကောက်ရိုးနဲ့ဟာ တမျိုးလေး သင်းနေတော့ ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တူတူပုန်းတန်း ကစား တာတွေ ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာတယ်။

အိမ်ထဲက ရွန်ဂျီ သီချင်းသံ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အန်ကယ်ပိုနဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဟန်တို့ရဲ့ ရယ်သံတွေပါ ပြတင်းပေါက် ရာဇမတ်ကွက်တွေ ထဲကနေ အပြင်ကို လွင့်ထွက်လာတယ်။ အသံတွေဟာ တိုးသွားလိုက်၊ ကျယ် လာလိုက်နဲ့ အေးမြမြ ညချမ်းမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေတော့တယ်။

လေထဲက အချစ်

Love in the Air

နိုင်ငံရေးသင်တန်း ပြီးတာနဲ့ ကြေးနန်းမှူး ဆရာကြီး 'ဂျီယန်' က အသံလွှင့်စက်
 ရော၊ အသံဖမ်းစက်ပါ ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ တပ်ရင်း ကြေးနန်းလိုင်းကို
 ရှာနေတယ်။ တပ်ခွဲငါး ကြေးနန်းရုံးခန်းထဲမှာ 'ကန်ဝမ်ဒူး' တို့ လူသိုက် တာဝန်
 ကျနေချိန်။ သူက လုပ်သက် နှစ်နှစ် ရှိနေတဲ့ ကြေးနန်းရဲဘော်မို့ တက်လာတဲ့
 တိတိတာတာ ကြေးနန်းလက်သံဟာ ဝါရင့်ရဲဘော် တယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့
 တန်းသိလိုက်တယ်။ သံတို သံရှည် ရိုက်သံက သိပ်သေသပ်တယ်။ တိကျတယ်။
 ရပ်ချိန် နားချိန်လည်း မှန်တယ်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ လက်ပဲကွ”
 နံဘေးမှ ရှိဝေက မှတ်ချက်ချတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ 'ရှင်ယန်း' တပ်ရင်းရုံးမှာ အတော်ဆုံးတွေချည်း ရွေးထား
 တာကိုး” လို့ ဆရာကြီးဂျီယန်က ဝင်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဝင်လာတဲ့ ကြေးနန်း
 ကို သူကိုယ်တိုင် တိတိတာတာနဲ့ ပြန်နေတယ်။ သူတို့ တပ်ခွဲနဲ့ ရှင်ယန်းတပ်ရင်း

ရုံးနဲ့ ပထမဆုံး ကြေးနန်းအဆက်အသွယ် ရတဲ့နေ့။ ဒီနေ့ကစပြီး စက်တွေ ၂၄ နာရီ ဖွင့်ထားဖို့ ဂျီယန်က ရိုက်လိုက်တယ်။

‘နားလည်တယ်၊ ဒါပဲနော်’ ဆိုပြီး ရှင်ယန်းက နှုတ်ဆက်တယ်။

ဆရာကြီး ဂျီယန်က ပြန်ရိုက်တယ်။

‘ဒါပဲ’

သူက ပို့စက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဖမ်းစက်ကို ဖွင့်ထားခဲ့တယ်။

“ရွန်မင်း၊ မင်း ဆက်ထိုင်။ ‘ကောင်လေး’ က ညပိုင်း တာဝန်ယူ” လို့ အမိန့်ပေးတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ” လို့ပြောပြီး ရွန်က ကြေးနန်းစက်နားက ကုလားထိုင် မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

သက်လတ်ပိုင်း တပ်ကြပ်ကြီးက ‘ကောင်’ ကို ‘ကောင်လေး’ လို့ ခေါ်တယ်။ အသံသာ သေးပြီး လူကောင်က ဧရာမ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီး။ ကောင်က စကားပြောရင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသလို ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြော တတ်တယ်။ လည်ပင်းရှည်ရှည်နဲ့ အရိုးအဆစ်တွေ ကြီးလို့ ငယ်ငယ်က အာရုံ ကြောရောဂါ ရခဲ့ဟန် တူတယ်။ လက်မကြီးတွေက အကြီးကြီး။ သူက ဒီအတွက် ရှက်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရီဝေဝေ မျက်လုံးတွေပေါ်က မျက်တောင်တွေကတော့ လှတယ်။ ဒီမျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို လူတွေ သဘောကျကြတယ်။

ညပိုင်းကျတော့ ရွန် နေရာမှာ သူ ဝင်လိုက်ရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ည ပိုင်းမှာ အလုပ်ပါးတယ်။ အသံလွှင့်ရုံပေါင်း များစွာက အသံတွေ လေထဲရောက် နေချိန်မို့ ဒီအချိန်ဆို ကြေးနန်း အပို့အယူ သိပ်မလုပ်ကြဘူး။ ကောင်ရဲ့အလုပ်က တနာရီတခါ ဝင်လာတဲ့ ‘ရှင်ယန်း’ တပ်ရင်းက ကြေးနန်းကို ပြန်ရုံလောက်ပဲ။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာအရေးပေါ်ကြေးနန်းကိုစောင့်နားထောင်နေရုံလောက်ပါပဲ။ ဒီတော့ အပြင်ညခင်းကို သူ ငေးကြည့်နေတတ်တယ်။

ဒီညတော့ လခြမ်းကလေးကို တိမ်မည်းညိုတွေဖြတ်ပြေးနေကြတယ်။ ကြယ်ကလေးတွေက တိမ်တိုက်တွေကြားမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်။ လေတိုက် နေပုံက ကြယ်စုတွေကို ဖြတ်လာခဲ့ရသလိုပဲ။ အနံ့တမျိုး သင်းနေတယ်။ ဟူတူ မြို့ဆီက မီးရောင်ကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ကလွဲပြီး ပကတိ မည်းမှောင်နေ တယ်။ ရုရှားနယ်စပ်ဆီက တောင်တန်းတွေကို ရေးရေးမှ မမြင်ရတော့။

လေအေးဟာ ရုံးခန်းထဲ တိုးဝင်လာတယ်။ ကောင်က မီးလုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကြေးနန်းစားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက် ပြင်ဘက်မှာ ပိန်းပိန်းပိတ် မှောင်လျက်ပါပဲ။ မှန်ပြတင်းတွေမှာ နှင်းတွေ ပက်ထားပုံက ကလေးပန်းချီနဲ့ တူနေတယ်။ ချုံပုတ်တွေလိုလို၊ တောင်တန်းတွေလိုလို၊ လိုက်ဂူတွေလိုလို။ တချို့ကလည်း သန္တာကျောက်တန်းတွေလိုလို။ သူက သံကြိုးစာအုပ်နဲ့ ခဲတံယူပြီး စာအုပ်နောက်ပိုင်းမှာ ပုံတွေ စဆွဲတယ်။ ပထမ မြင်းပုံ၊ နောက်တခါ နွားပုံ၊ နောက် ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်ဖ၊ မြည်း၊ သိုး၊ ပြီးတော့ ကြက်ပေါက်စကလေး တသိုက်နဲ့ ကြက်သားအုပ်မကြီး။

ဒီလိုနဲ့ ကိုးနာရီထိုးသွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဘာမှလည်း လုပ်စရာ မရှိဘူး။ စားပွဲအံ့ဆွဲတခုကို ဆွဲ ဖွင့်လိုက်တော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်ရဲ့ လက်ရွေးစင်ကျမ်း တအုပ်။ လီနင်ရဲ့ 'ဘာတွေ လုပ်ကြမှာလဲ' တအုပ်။ ဂျီယန်ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေက ကောင်အတွက် လေးလံလွန်းအားကြီးတယ်။ သူက ခုနေ ရုပ်ပြစာအုပ်ကလေးတွေ ဖတ်ချင်တာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်မျိုးလေးတွေလေ။ ခုတော့ အဲဒီစာအုပ်မျိုးတွေ ဘယ်မှာမှ ရှာမရတော့ဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေးကာလက အားလုံး မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြတယ်လေ။ ကောင်က ဆေးအိတ်ကလေး ထုတ်ပြီး စီးကရက်လိပ်သောက်တယ်။ မအိပ်ချင်အောင်ပေါ့။ ခြေထောက်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီး ကုလားထိုင်နောက်ကျောက်ကို မှီလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် လှဲအိပ်ရသလို ဖိမ်ရှိသွားတယ်။ ခဏနေတော့ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေနဲ့ လှောင်လာတယ်။

ဆယ်နာရီတိတိမှာ 'ရှန်ယန်း' တပ်ရင်းက စခေါ်တယ်။ ကောင် က ကြေးနန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပြန်ဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်တယ်။ တပ်ရင်းက အော်ပရေတာရဲ့ ရိုက်ပုံက တမျိုး။ တိတိတာတာ အသံနဲ့ အရပ်အနားမရှိ ပို့နေတယ်။ တမိနစ်ကို စာလုံးရေ တစ်ရာသုံးဆယ်နှုန်းလောက် ပို့နေတာ။ မြန်လွန်းတော့ သူ ရိုက်လို့မမိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ အသံတွေ ဝါးလာတယ်။

“အကြောင်းပြန်ပါ။ ဒါပဲ” ဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးစာလုံးတွေကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်း ဖမ်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ချက်ချင်း အကြောင်းပြန်ဖို့ သူ့လက်ချောင်းကြီးတွေ ကြေးနန်းခလုတ်ပေါ် ရောက်သွားပြီး တချက်ချင်း ခေါက်တယ်။ သူ ပြန်တဲ့နှုန်းက တမိနစ်ကို စာလုံး ရှစ်ဆယ်တောင် မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြေးနန်း

ခလုတ်ပေါ်မှာ သူ့ရိုက်အားက ပြင်းတယ်။ သူ ကြေးနန်းရိုက်တိုင်း ခလုတ်ခုံ အောက်က စတီးပြားဟာ ဟိုရွေ့ ဒီရွေ့ ဖြစ်တတ်လို့ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ထိန်း ထားရတယ်။ သူက အမြန်ကြေးနန်းကို တတောက်တောက်နဲ့ စိတ်ပါလက်ပါ ရိုက်နေတယ်။ သူ့လက်ဝါးကြီးဟာ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့။ စက်ပေါ်က မီးနီ ကလေးက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံနဲ့ တလက်လက် လင်းနေတယ်။

ဟိုဘက်က အော်ပရေတာက သူ့ပို့တာကို မရဘူး။ ဒီတော့ ကောင်က ထပ်ပို့တယ်။ တဖြည်းဖြည်း လေလှိုင်းထဲက အသံတွေ ရှင်းသွားတော့မှ ကြေးနန်း စာလုံးတွေ ပီပြင်လာတယ်။ အားလုံး စာရှစ်စောင် ပြန်စရာရှိတယ်။ တဖက်က ပို့နေပုံက သွက်လွန်းအားကြီးတော့ ကြေးနန်းမိုလ်ကြီး ကိုယ်တိုင် ပို့နေတာ လို့ ကောင် တွက်လိုက်တယ်။ ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ လက်မျိုး သူ တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ နားထောင်နေရင်း မျက်စိတွေ၊ နားတွေလည်ပြီး မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာတယ်။ တဖက်ကလူဟာ ကြေးနန်းသူရဲ ဖြစ်ရမယ်။

တခါထပ်မေးတယ်။

“မေးတာတွေ ဖြေပါ။ ဒါပဲ”

ပြန်ခေါ်ဖို့ ကောင် ကြိုးစားတယ်။ ကုလားထိုင်ကို ရှေ့တိုးလိုက်တော့ အသံတွေ မြည်သွားတယ်။ ပလတ်စတစ် အမာစားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ကြေးနန်း ခလုတ်ဘုဟာ သူ့လက်က ချွေးတွေနဲ့ ချော်နေတယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီည ရာသီဥတုက ဖောက်လာပြီး ကြေးနန်းစက် တွေ လုံးဝ ရပ်သွားတယ်။ ဟိုဘက်ကအသံ လုံးဝ ပျောက်သွားပါလေရော။ ဟော... ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပြန်ပေါ်လာတယ်။ သူ ပြန်ထူးတာ ဟိုဘက်က မကြားဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မိနစ်လေးဆယ် ကြာသွားတယ်။ အဆက်အသွယ် ပြန် မရတော့ဘူး။ စိတ်ပူတတ်တဲ့ ကောင်ဟာ တွေးပြီး လန့်လာတယ်။

ဆယ့်တစ်နာရီမှ ဖုန်း မြည်လာလို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟဲလို”

ဟင်... မိန်းကလေးသံပါလား။ ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံနဲ့ ဆက်ပြော တယ်။

“ဟေ့... ရဲဘော်။ အိပ်ပျော်နေတာလား။ တပ်ရင်းရုံးက ခေါ်နေတာ။ ရဲဘော် ထတော့။ စက်ပေါ်မှာ မကြားဘူးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အံ့ဩလွန်းလို့ ကောင် ရင်တွေ တုန်နေတယ်။ နယ်စပ်တနေရာမှာ ရောက်နေချိန် အမျိုးသမီး တယောက်အသံကို ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူ မျှော်လင့်မှာလဲ။

“ကျွန်... ကျွန်တော် ကြားပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် လုံး... လုံးဝ အိပ် မငိုက်ပါဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တချိန်လုံး ခေါ်နေတာပါ”

“ကဲ... ထားပါတော့။ ဘာမှစိတ်ထဲ မထားပါနဲ့။ ကျွန်မ ရှင့်ကို စတာပါ။ ဟိုဘက်လိုင်းပြောင်းပြီး စက်ပေါ်တက်ကြည့်ပါလား”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ထွက်သွားတဲ့ အသံက သူ့အသံ မဟုတ်တော့သလိုလို။

“ဘိုင့် ဘိုင့်၊ စက်ပေါ်မှာ တွေ့မယ်နော်”

“ဘိုင့်”

သူ ဖုန်းချသွားတော့ ကောင်တယောက် ငေါင်ကျန်ရစ်ပြီး ဖုန်းကို ပြန် ချဖို့ သူ မေ့နေတယ်။

အသံသာသာကလေး သူ့နားထဲက မထွက်တော့ဘူး။

“ကဲ... ထားပါတော့။ စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့... တဲ့”

စက်ပေါ်က ခေါ်သံ တိတိတာတာ ထွက်လာတယ်။ ဒီတခါတော့ လေ ထဲမှာ ရာသီဥတုကောင်းပြီး အသံဗလံတွေ ရှင်းနေတယ်။ ကောင်ကလည်း ရိုက်လို့ လက် ခံတွင်းတွေနေတယ်။ တဖက်က အမျိုးသမီးကလည်း တပ်ရင်း ကြေးနန်း ရုံးခန်းထဲမှာ တယောက်တည်း အလုပ်လုပ်နေပုံပဲ။

“ဟိုဘက်လိုင်းကို ပြောင်းခဲ့ပါဦး။ ဒါပဲနော်”

တခြားလိုင်းမှာ ပြောင်းရှာတော့ လွယ်လွယ်ပဲ တွေ့တယ်။ သူ့လက် တွေ သွက်နေတယ်။ မိန်းကလေး ပို့နေတဲ့ စကားလုံးတွေက ပိုပြီးနူးညံ့၊ ပိုပြီး လေးနက်နေသလိုပဲ။ စာလုံးကလေးတွေက အသံသာသာကလေး ထွက်နေသလို ပဲ။ ဒီလိုအချိန်မှာ မိန်းကလေးတယောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်စရာပါလား။ တစ်နာရီလောက် သူ ဆက်ပို့နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြီးသွားပြီး-

“ကျေးဇူးပြု၍ ဖြေပါ။ ဒါပဲနော်” တဲ့။

ကောင်ရဲ့လက်တွေ တုန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ရိုက်ရတာ ထော့နင်း ထော့နင်း ဖြစ်လာတော့ သူ့လက်ကို သူ ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။

“လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ကြေးနန်းရိုက်နေတာပါ။ တိုက်ပွဲ မဟုတ်သေးပါဘူး”
နဖူးကချွေးတွေကို ကြေးနန်းစာရွက်နဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ တစ်မိနစ်
အတွင်း သူ့ ကြေးနန်း ပြန်ဝင်လာတယ်။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲ။

“အကြောင်းထူး မရှိပါဘူး။ ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ပြန်တက်လာခဲ့မယ်။ ဒါပဲ
နော်။ ဘိုင့် ဘိုင့်”

“ဘိုင့် ဘိုင့်”

ဥပဒေရှိလိုသာ ဖြတ်လိုက်ရတယ်။ ကောင်က ဆက်ချင်နေသေးတယ်။
စစ်တပ်မှာ ကြေးနန်းရိုက်ရင် အပိုတလုံးမှ မပါရဘူးလေ။ လေထဲမှာ သူတို့
စာလုံးတွေ များများ ပြေးလွှားနေလေ ရုရှားတွေက သူတို့နေရာကို ရှာလို့ လွယ်
လေလေ မဟုတ်လား။

ကောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ နံရံပေါ်က နာရီကို မော်ကြည့်လိုက်
တယ်။ ဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်။ အင်း... မိနစ်ငါးဆယ်ကြီးများတောင် စောင့်
ရဦးမှာပါလား။ သူ့အတွေးတွေ အတောင်ပေါက်လာပြီ။ သူ့နာမည် ဘယ်လို
ခေါ်ပါလိမ့်။ မမေးလိုက်မိဘူး။ အသုံးမကျတဲ့ ငါ။ ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ
မသိဘူး။ ငယ်ဦးမှာပါ။ အလွန်ဆုံး နှစ်ဆယ်ပေါ့။ အသံလေး ကြားရတာ သဘော
ကောင်းမဲ့ပုံပဲ။ ဘယ်လို ပုံစံလေးလဲ မသိဘူး။ အချောလေးလား၊ ပညာတတ်
တယောက်လား။ ထက်မြက်မဲ့ ပုံပဲ။ တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ အသံ အသာ
ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ပုံစံလေးပါလိမ့်။ မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်လား၊ အနက်ရောင်
မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့လား။ ဒါလောက် အချိန်လေးနဲ့တော့ သူ မပြောနိုင်သေး
ဘူး။ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်။ အင်း... မကြာခင် သိရမှာပါလေ။ နောက်ပိုင်း ညတိုင်း
လိုလို လိုင်းပေါ်မှာ တွေ့ကြတော့မှာကိုး။

နာရီက ဒီည ပိုနှေးနေသလိုပဲ။ သိချင်တဲ့ ကိစ္စကို အချိန်ဆွဲထားသလို
ပဲ။ တချိန်လုံး နာရီကိုပဲ သူ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီး ဂျီယန် တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာတယ်။

“ငါ စောစောနိုးလာလို့ကွ။ ကဲ.. မင်း ပြန်အိပ်တော့”

သူက တချက်သမ်းပြီး ပြောလိုက်တော့ ကောင်က ဘာဆက်ပြောရ
မှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြုံးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ သူ့မျက်နှာ ပျက်
နေတယ်။

ဆရာကြီးက မေးတယ်။

mgyoe.com

“ဟေ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ။ မင်း ကြည့်ရတာ အိပ်မရတဲ့ ကြောင်မြီးတို လိုပဲ”

“ဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာကြီး”

ကောင်က သားမွေးဦးထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာ ခဲ့တယ်။ ညစာစားဖို့ ယူလာတဲ့ ပန်းသီးတော့ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်နိုင်ပါတော့မလဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ် မျိုး။ ပြန်တွေးမိတိုင်း ကြက်သီးထနေတယ်။ ဒီအရွယ်အထိ တခါမှ ဒီလို မဖြစ်ခဲ့ ဖူးဘူး။ ဟိုဘက်အစွန်းမှာ အိပ်နေတဲ့ ‘ရွန်’ က တခေါခေါ ဟောက်လို့။ ရိုက အိပ်မက် မက်ပြီး စကားတွေ ပြောနေတယ်။ သိပ်တော့ မသဲကွဲဘူး။

“ကျွန်မက စတာပါ...” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလေးတွေ ခုထိ သူ့နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေတုန်း။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး ခဏ ခဏ ခေါင်းယမ်းနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ သူ အနားရောက်လာပြီး အိပ်ရာဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်လို့ ထင်လာတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ စကားတွေ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောနေတယ်။

အိပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ကဲ... မင်း ကြိုက်တာ လုပ်တော့ကွာ ဆိုပြီး စိတ် လျော့ထားလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ဆုံးကတော့ သူ့ပုံကို ဖော်လို့ မရ တာပဲ။ တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေကို ပြန်တွေးကြည့်တယ်။ အသိအကျွမ်းတွေထဲမှာ ချောချောလှလှ တယောက်မျှ မပါ။ ဝမ်းကွဲတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ ပြောင်းခင်းထဲ အတူ တူ ပေါက်တူးပေါက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ ကောက်ရိတ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေး တွေ အားလုံး။ ရွာကလူတွေရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဘာမှ မထူးသလိုပဲ။ အားလုံး ကျွဲလို၊ နွားလို အလုပ် လုပ်နေကြရလို့လား မသိဘူး။ စရိုက်ကလည်း ကြမ်းသလား မမေးနဲ့။ အဆဲအဆို မပါဘဲ စကား မပြောတတ်ကြတော့ဘူး။

မိန်းမချောချော ဆိုလို့ ပိတ်ကားပေါ်ကလွဲပြီး အပြင်မှာ လုံးဝ မတွေ့ ဖူးဘူး။ တော်လှန်ရေး ပြဇာတ်တွေထဲက မင်းသမီးတွေလည်း ချောပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အသက်တွေ ကြီးကုန်ပြီ။ အဲ... ဟိုတယောက်ကတော့ အလှဆုံးပဲ။ ‘ဆံဖြူမယ်’ ရုပ်ရှင်ထဲက မြေပိုင်ရှင်ကြီး မုဒိမ်းကျင့်ခံရတဲ့ မင်းသမီးလေးလေ။ ကိုယ်လုံး

m g o e . c o m

ကိုယ်ပေါက် သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ အကလည်း ကောင်း၊ ကတဲ့အခါ သူ့ခြေမ
လေးတွေဟာ ကြမ်းပြင်နဲ့ မထိဘဲ လေထဲ ဝဲနေသလိုပဲ။ သီချင်းဆိုရင်လည်း
အသံက သုတိသာယာ ရှိလှပါတယ်။ သူက ဘဲလေးကချေသည်ကိုး။

ဒါဆို 'မီးလုံးနီကလေး၏ဇာတ်လမ်း' ထဲက တော်လှန်ရေးမယ်ကလေး
ဆိုရင်ကော၊ သိပ်လှတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်ငယ်သေးတယ်။ ဆယ့်ခုနစ်
နှစ်သမီး အရွယ်ကလေး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တဲ့ အရွယ်ပါ။ မိန်းကလေး
ကို သူ သဘောအကျဆုံးက တင်ပါးပေါ်အထိ ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေ။ ဒါပေမဲ့
ပိန်လွန်းအားကြီးတယ်။ အလုပ် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အသံက
စာလွန်းတယ်။ ဒီတော့ အပြင်မှာ စွာမဲ့ပုံ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး။ နောက်တယောက်
စဉ်းစားဦးမှ။

ဟော... စဉ်းစားလို့ ရပြီ။ သတင်းကားတွေထဲမှာ ကြည့်ဖူးတဲ့
အားကစားမယ် တယောက်။ ကျွမ်းဘား ကစားရာမှာ လေထဲ ပျံကာဝဲကာနဲ့
တပတ်ကျွမ်း၊ နှစ်ပတ်ကျွမ်း ပစ်လိုက်သေးတယ်။ ဒီတော့ သူ့ ကျန်းမာရေး ထည့်
တွဲကစရာ မလိုတော့။ အရင်းရှင်လူတန်းစား ဟုတ်ဟန်မတူ။

သူက ဘယ်သူနဲ့ တူပါလိမ့်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာမို့ သူ့မျက်နှာကို သေသေ
ချာချာ မတွေ့လိုက်ရ။ သူ့နဲ့လည်း မဖြစ်ပါဘူးလေ ဆိုပြီး စာရင်းထဲက ဘေးဖယ်
ထားလိုက်တယ်။

ရေခွေးငွေ့ပိုက်က လေချွန်သံလို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထွက်နေတယ်။
အခန်းတွေကို မနက်လေးနာရီမှာ ရေခွေးငွေ့ လွှတ်ပေးရတယ်။ လင်းအားကြီး
ချိန် ရောက်ခါနီးတော့ ဒီညအဖို့ အိပ်ပျော်ပါဦးမလားလို့ ကောင် တွေးပူစပြုလာ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အသံတသံ ပြန်ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့... ရဲဘော်၊ အိပ်ပျော်နေတာလား။ တပ်ရင်းရုံးက ခေါ်နေတာ။
ရဲဘော် ထတော့၊ စက်ပေါ်မှာ မကြားဘူးလား။”

ဒီအသံလောက်သာတာ၊ ဒီအသံလောက် ရင်းနှီးတာသူမှာ တယောက်
မှ မရှိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ မင်းဟာ သောက်ရူးပဲ။ သူစိမ်း
တယောက်ဆီက အသံနဲ့ ပြုစားခံနေရတယ်။ လုံးဝ မေ့လိုက်ပြီး ပြန်အိပ်တော့။

ခဏနေတော့ တခြားကမ္ဘာတခုကို ရောက်သွားပြန်တယ်။ သူနဲ့ ဘဝ
တူ ကြေးနန်းအမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင် ကျသွားတယ်။ သူတို့ မြို့ကလေးက
စာတိုက်မှာ အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြတယ် တဲ့။ ကျောက်တုံးနံရံတွေ ပတ်ဝိုင်း

ထားတဲ့ အိမ်သေးသေးလေး တလုံးမှာ အတူနေပြီး ခြံထဲမှာ သစ်သီးဝလံတွေ စိုက်ပျိုးကြတယ်။ ပဲတောင့်ရှည်တွေဟာ တံဇဉ်လောက် ကြီးပြီး ကွေးကျနေ တယ်။ မက်မွန်သီးတွေက ကလေးမျက်နှာလောက် ရှိတယ်။ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ ကလည်း ခြံထဲမှာ ဘယ်ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက်။ ကြက်က သုံးဒါဇင်၊ ဘဲက အကောင်နှစ်ဆယ်၊ ဘဲငန်းက ရှစ်ကောင်။ အဲ... နေပါဦး၊ အမျိုးသမီးက ဘယ်သူ ပါလိမ့်။ သူ မသိဘူး။ နောက်ကျောဘက်ကပဲ လှမ်းမြင်ဖူးတာ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလကောင်းကောင်း။ ဆံပင်ထူထူတွေကို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ပြီး နောက်မှာ ချထား တယ်။

မနက်စာ စားနေရင်း မူးနောက် မူးနောက် ဖြစ်လာတယ်။ ညက တရေးမှ အိပ်ရရဲ့လား။ သူ့ကိုယ်သူ မသေမချာ ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်မက် လေလား ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ။ ခြုံပြောရရင် အားလုံး တခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ အရူးထတာပဲ။ မိန်းမတယောက်ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသံတသံကို သူ ချစ်တယ်။ သူ့ ချစ်ဦးသူက ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိတဲ့ အသံ တမျိုး။ တဖြည်းဖြည်း တွေးကြောက်လာတယ်။ ငါ အချစ်နဲ့ တွေ့နေတာလား၊ စိတ်ဝေဒနာ တခုခု ရနေတာလား။ လူတွေ အချစ်ကျူးရင် ရူးကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ငါ တယောက်တည်း ဒီလို ဖြစ်နေတာလား။ သူများတွေကော။

ညက လုံးဝ အိပ်မရခဲ့ဘူး။ ညဆိုင်း ဆင်းဖို့အတွက် ကောင်းကောင်း နားမှ ဖြစ်မယ်။ သည်အသံကလေးက နားထဲက မထွက်။ စိတ်ပြောင်းစိတ်လွှဲ လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မအောင်မြင်ဘူး။ တခြား ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရ တော့ဘူး။ ဆရာကြီး ဂျီယန်နဲ့ တခန်းတည်း အိပ်နေရတာမို့ စီးကရက်လည်း မသောက်ရဲဘူး။ သူလည်း နိုးချင် နိုးနေမှာလေ။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်ရဲ့ ‘လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ခွင့် တိုက်ပွဲ’ သင်တန်းချိန်မှာ ကောင်တယောက် တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်လာတယ်။ မျက်စိ အောက်က စာလုံးတွေ ဝါးလာတယ်။ သူ့ကို သင်တန်းမှူးက စာတမျက်နှာ ဖတ်ခိုင်းတော့ နှာသံ ပါနေတယ်။ ပြီးသွားတော့ ရွန်က မေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း နေမကောင်းဘူးလား။ အအေးမိနေလား”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ တော်တော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မိသွားတာ”

ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ သတင်းစာစက္ကူထဲကို နှပ်တရှုပ်ရှုပ် ညှစ်ချပြီး တချိန်လုံး နှာချေနေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်

ချက်လည်း ထားနေပြီး တပြိုင်တည်းမှာ မသက်မသာလည်း ဖြစ်နေတယ်။ သူကလေးနဲ့ လိုင်းပေါ်မှာ ခဏခဏ တွေ့နေရရင်တော့ သူ့ဝေဒနာ သက်သာ သွားလေမလားပဲ။ ဇာတ်လမ်းက ချိကတည်းက ယဉ်သကို ဇာတ်လမ်းမျိုး။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဝေဒနာကိုပဲ အရသာခံနေရသလို ဖြစ်လာတယ်။ မဖြစ်ဘူး။ လောလောဆယ်မှာ ဣန္ဒြေ ဆည်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ခဏနေရင် တခြားကမ္ဘာတခု ကို ရောက်ချင် ရောက်သွားဦးမှာ။

လောကကြီးကဘယ်လိုတွေးရမှန်းမသိအောင်ရှုပ်ထွေးလှပါတကား။ အဲဒီ ညပိုင်းမှာ သူ တက်မလာ။ ဟိုဘက်က တာဝန်ကျ အော်ပရေတာက သူ မဟုတ်။ သူ့တာဝန်က ဘယ်နေ့တွေ၊ ဘယ်အချိန်တွေပါလိမ့် ဆိုတာကို သူ လျှောက်တွေးနေတဲ့ အချိန်တွေ စုစုပေါင်းလိုက်ရင် ခြောက်နာရီ ကျော်သွား တယ်။ သည်လိုနဲ့ သုံးညလုံးလုံး သူ့ကို လေထဲမှာ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကောင် တယောက် ဦးနှောက်တွေ ချာချာလည်နေပြီ။ သည်လိုနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ လေထဲက မိန်းကလေးဟာ ညစဉ်ရက်ဆက် သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတော့တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း သည်အကြောင်း ရင်မဖွင့်ရဲဘူး။ တခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ သူ့အကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ မိန်းမတယောက်ကို စွဲလမ်းနေတဲ့အဖြစ် အဲဒီလောက် ရူးခဲ့ပါလား လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထပ်ကာထပ်ကာ တွေးနေပြန်တယ်။ လေထဲက မိန်းကလေးဟာ လေထဲမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမျိုး။ အစကတည်းက သူ့ကို ခရီးသွားဟန်လွှဲ ကျီစယ်သွားတာ ထင်ပါရဲ့။ မြို့ကြီးသူ သည်လို မိန်းကလေးတိုင်း မိန်းမချော တယောက်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ချောရင်လည်း တပ်ရင်းမှာ လူပျိုအရာရှိ လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေရောပေါ့။ သူ့လိုအဆင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝင် စားမှာလဲ။ ဖားပြုတ်က ငန်းကို မျိုဖို့ ကြံတာမျိုးနဲ့ တူနေပြီ။ မဖြစ်နိုင်မှန်း၊ မဟုတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ စိတ်ကူးမယဉ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာမျိုး။

စနေနေ့ မနက်မှာ မနိုးတဝက် နိုးတဝက် အိပ်နေရာက ရှိဝေ နှိုးလို့ ကောင် နိုးလာတယ်။

“ကိုကြီးကောင်၊ ညီလေးကို လာကူပါဦးဗျ”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲကွ”

“ကြေးနန်းတွေ လှိုမ့်ဝင်နေလို့ဗျို့။ ကျွန်တော် ထိုင်ကူးနေတာ သုံးနာရီ လောက် ရှိနေပြီ။ လက်အံတွေလဲ သေနေပြီ”

“အိုကေ... အိုကေ... လာခဲ့မယ်”

အချိန်ကလည်း ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ မျက်နှာကို ရေစို မျက်နှာ သုတ်ပဝါနဲ့ ပွတ်ပြီး ကောင် ထသွားတယ်။ အခန်းဝရောက်တော့ ဟိုက်... သူ့ လက်သံ။ ကောင် ခဏတွေသွားတယ်။ သူ့ မျှော်နေတဲ့ တီတီတာတာ သူ့လက်သံ ကလေး။ ရင်ထဲ နွေးသွားတယ်။ ပရိသတ်ကို တေးသံသာနဲ့ ဖျော်ဖြေနေတဲ့ အဆိုတော်တယောက်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ သူ့လက်သံ။ သူ့အသံကလေးကိုပါ ကြားယောင်လာသလိုပဲ။ “ဟေ့... ရဲဘော်၊ အိပ်ပျော်နေသလား၊ တပ်ရင်းရုံးက...”

ရှိက သူ့ပခုံးကို ပုတ်ပြီး မေးတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုကြီးကောင်”

ကြေးနန်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ လက်သံမျိုး မကြားဖူးလို့ကွ”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ သူ့လက်က ရွှေချထားဖို့ ကောင်းတဲ့ လက်မျိုးပဲ”

သူ့အကြောင်း ရှိဝေကို ပြန်ပြောပြဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ‘သူ့လက်’ မဟုတ်ဘူး။ ‘သူ့မလက်’ လို့ ပြောရမှာကွ လို့။ အလုပ် ချက်ချင်း စရတယ်။ တဖက်က ဝင်လာတဲ့ သံကြိုးကို စာစီကြည့်တော့ ‘အသင့်ပြင်ထားပါ’ တဲ့။

ကောင် ဆက်ပြီး စာလုံးတွေ ရေးချတယ်။ အစပိုင်းမှာတော့ ဟုတ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်နေရင်း သူကလေးရဲ့ လက်သံကို သဘောကျလာပြီး သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေနဲ့ တွေ့သွားပြန်တယ်။ သူ ပို့နေတဲ့နှုန်းကို မလိုက်နိုင်ဘဲ စာလုံးတွေ ကျော်ကုန်တယ်။ အသံကလေးက သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးပြန်ပြီ။ ‘ဘာမှ စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို စတာပါ။’

သံကြိုးခပ်တိုတိုတစောင် ပြီးသွားတယ်။ ကောင်က တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြန်ရိုက်လိုက်တယ်။

“အသံတချို့ မမိလိုက်လို့ပါ။ အုပ်စု ရှစ်၊ လိုင်းနံပါတ် ၆၀၀၊ အုပ်စု သုံး၊ လိုင်းနံပါတ် ခြောက်...”

ရှိဝေက သူ့ကို နံဘေးက စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ကြေးနန်းရိုက်တာ၊ ဖမ်းတာမှာ သူ့ထက် အများကြီးတော်တဲ့ ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ အိုးနင်းခွက်နင်း သူ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ သည်လိုနဲ့ တဖက်က အသံပျောက်သွားတော့ သူ ချွေးတွေ ပြန်လာတယ်။

“ကိုကြီးကောင်၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နေကောင်းရဲ့လား”

“မသိတော့ပါဘူးကွာ”

ကောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကြေးနန်းရုံးထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။
နောက်ထပ် အလဟဿ ညတည။ ပြီးတော့ အိပ်မပျော်တဲ့ နောက်
တည။ ကြာလာတော့ ကောင် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင် ဖြစ်လာတယ်။ တနင်္ဂနွေ
ညကျတော့ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရှိ နဲ့ ရွန်ကို သူ အန်ထုတ်လိုက်တယ်

“ဒီလိုကွ ရှိဝေရ... ရှင်ယန်းတပ်ရင်း ကြေးနန်းရုံးက မင်း လက်ကို
ရွှေချထားချင်တယ် ဆိုတဲ့ အော်ပရေတာက ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးကွ၊
မိန်းကလေး”

ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီးမှ
ခေါင်းတွေ နောက်လာတော့ ပြောရတာ တောရောက် တောင်ရောက် ဖြစ်ကုန်
တယ်။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာပြီး မျက်နှာတွေ နီရဲလာတယ်။

ရှိက -

“ခင်ဗျား တကယ် ပြောနေတာလား ကိုကြီးကောင်။ အဲဒါကို ဘာလို့
အစောကြီး မပြောလဲ”

ကောင်က ပြုံးနေတယ်။ ရွန်က သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့အကြောင်း
ပြောနေလဲ ဆိုတာ မသိဘူး။

“ဘယ်သူလဲကွ”

ရှိက စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အသံနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

“အကောင်းဆုံးလက်ပဲကွ။ မိန်းကလေး တယောက်၊ ဒါလောက်
ကောင်းကောင်း သံကြိုးရိုက်တတ်တာ မယုံနိုင်စရာပဲ။ သူ မိန်းကလေးမှန်း
ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ကိုကြီးကောင်”

“စက်ပေါ်မှာ သူ ပို့နေတဲ့ သံကြိုးတွေ ငါ မကြားလို့ သူ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်
တာကွ”

ကောင်က ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ရှိက ထပ်မေးတယ်။

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲဗျ။ ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ
တွေ့ချင်တယ် ကိုကြီးကောင်”

“ရှင်ယန်းတပ်ရင်းမှာ အလုပ်ရတဲ့ ကြေးနန်းမိန်းကလေး ဆိုတော့
တော်လွန်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ နာမည်တော့ ငါလဲ မသိသေးဘူး”

ရွှန်က ဝင်ပြောတယ်။

“သူနဲ့ အဆက်အသွယ် ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာပဲ ပြောပါ
ဗျာ”

ရှိုက -

“ခဏ နေကြပါဦးဗျာ။ နည်းလမ်းတွေ ရှိမှာပါ”

ရှိုပါ စိတ်ဝင်စားလာတယ် ဆိုတော့ ကောင် လန့်သွားတယ်။ ဖွင့်ပြော
မိတာမှားလေပြီလား ဆိုပြီး နောင်တရသွားတယ်။ ဒီကောင်က သိပ်စွဲတဲ့ ကောင်။
နာမည်ကြီး ဘတ်စကက်ဘောသမား ဆိုတော့ သူ့မှာ ကောင်မလေးတွေရဲ့
ဓာတ်ပုံ ဒါဇင်ဝက်လောက် ရှိတယ်။ အားလုံး သူ့ရည်းစားတွေ တဲ့။ ပြီးတော့
သူ့အဖေက အကောင်။ ရေတပ်မှာ တိုင်းနိုင်ငံရေးမှူး။ မြို့ကြီးသားလည်း
ဖြစ်တော့ ဗဟုသုတလည်း ကြွယ်တယ်။ နောက် ဘယ်သူမှ လိုက်မမိတဲ့ သူ့
အရည်အချင်းက ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်တာပဲ။ လူကလည်း လူချော။ သူနဲ့ ကောင်
ဘယ်လိုမှ မယှဉ်ရဲဘူး။

အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေမှာ သူ့ကို နှိပ်စက်မဲ့ အကြောင်းတခု ထပ်တိုးလာ
တာပဲ။ ရုံးခန်းထဲမှာ ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် ထလျှောက်နေတယ်။ နှစ်နာရီ
လုံးလုံး စီးကရက် အဆက်မပြတ် သောက်နေတယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ ဆုံးဖြတ်
ချက် ကျသွားတယ်။ မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမယ်။ မရ ရအောင် စုံစမ်းမယ်။
တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး ရှင်ယန်းတပ်ရင်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။ နာရီဝက်
လောက် တောက်လျှောက် ခေါ်တော့မှ ဝင်သွားတယ်။

တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာက အိပ်ချင်မူးတူး အသံနဲ့ ထူးတယ်။

“ဟဲလို၊ ရှင်ယန်း တပ်ရင်းကပါ။ ဘာ အကူအညီ ပေးရမလဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်... ကျွန်တော် ကြေးနန်းဌာနနဲ့ စကားပြော
ချင်လို့ပါ။ ဟူတူ တပ်ရင်းကပါ”

“ဘယ်က ဟူတူလဲ၊ ကြေးနန်းသင်္ကေတ နာမည်ကို ပြော”

“ဟို... ဟို... ဟူတူမြို့နယ်ပါ ခင်ဗျ”

“ဪ... ပြောချင်တဲ့ ကြေးနန်းရုံး နံပါတ်ကို ပြောလေ”

“ကျွန်တော် နံပါတ် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟာ... ဒါဆိုရင်တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ တပ်ရင်းအောက်မှာ ကြေးနန်းရုံးခွဲတွေ အများကြီးလေ။ နံပါတ် ရအောင် အရင်ရှာ၊ ပြီးရင် ပြန်ဆက်။ ဟုတ်ပြီနော်...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

အင်း... ပွဲသိမ်းသွားတော့လည်း ချက်ချင်းပါလား။ သူ မေးတာတွေ တခုမှ အဖြေမရ။ ဘယ်အဖြေရနိုင်မလဲ၊ ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိတဲ့ မိန်းမကို ရှာနေတာကိုး။ ဘယ်လောက်တုံးတဲ့ ငါလဲ။ တပ်ရင်းအောက်မှာ တပ်စု၊ တပ်စိတ်၊ တပ်ဆွယ်၊ တပ်ခွဲ ကြေးနန်းရုံးတွေက အများကြီး။ အင်း... ဘာဆက်လုပ်ရပါ့။ လိပ်စာ မသိတော့ စာရေးလို့လည်း မရ။ စာရေးဖို့ လိပ်စာရှိတယ်ထား၊ သူ ရည်းစားစာ မရေးတတ်။ တခါမှလည်း မရေးဖူးဘူး။ အဖြစ်က ဒါလောက် ဆိုးရသလား။ လေထဲမှာ ပြန်တွေ့ဖို့ကလွဲလို့ မှတပါး အခြားမရှိပြီ။ သူ ဂျူတီချိန်ကိုလည်း မသိတော့ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးပါမည်လဲ။

သူတို့တတွေ ဂျူတီချိန် လဲပေမဲ့ ဘာမှ အကြောင်းမထူး။ ကောင်က နေ့လယ်ပိုင်း ယူထားတယ်။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်း ပင်ပန်း ညည အိပ်မပျော်။ မျက်လုံး အကြောင်သားနဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်း တယောက်ပြီး တယောက် ပြောင်းပြီး တွေးနေတယ်။ သူ့ အတွင်းခံတွေ ထည့်ထားတဲ့ ခေါင်းအုံးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့လက်မောင်းအောက် ရောက်သွားတယ်။ မေးခွန်းပေါင်း များစွာက သူ့ကို ဆက်တိုက် နှိပ်စက်နေပြန်တယ်။

မိန်းမတယောက်ကို ကိုင်ကြည့်ရရင် ဘယ်လို နေမလဲ၊ နမ်းကြည့်ရင် ဘယ်လို နေမလဲ။ ယောက်ျားတွေမှာ အမွှေးအမှင် ရှိသလို မိန်းမတွေမှာကော ရှိသလား။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးတယ်။ ငါကိုယ်တိုင်ကကော ယောက်ျား ပီသရဲ့လား။ မိန်းမတယောက်ကို စိတ်ကျေနပ်မှု ပေးနိုင်ပါ့မလား။ ဒါထက် ငါ့ စိတ်အနေကော မှန်ရဲ့လား။ ခါတိုင်းလိုပဲ ညမှောင်မှောင်မှာ ချွေးတွေ ရွဲလာပြန်တယ်။ မိန်းမ ယူရင် ကလေး ရနိုင်ပါ့မလား။

ကြက်အိပ်ကြက်နိုး အိပ်ပျော်နေရာက နိုးလာတိုင်း ဖုန်းထဲမှာ ကြားရတဲ့ အသံကလေးကိုပဲ ပြန်ကြားနေတယ်။ ဒီလို စိတ်ချောက်ချားစရာ ညတွေမှာ ရှိဝေကို ဆရာကြီးဂျီယန် နှိုးတဲ့အသံလည်း ကြားကြားနေရတယ်။ ရှိဝေက အချိန်ကို ညတာဝန် ယူထားလို့ ညတိုင်း စက်ခန်းကို သုံးခါ သွားရတယ်။

နေ့ခင်းနေ့လယ်မှာဆို ကောင်ရဲ့ ခေါင်းတွေ ရီဝေ ထုံထိုင်းနေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပုံမှန် မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ သူ သိလာပြီ။ သံကြိုးစာတစောင် ဝင်လာတိုင်း ဟိုအသံလေးပဲ ကြားယောင်နေတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ သည်ခေါ်သံ ကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိသလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကြေးနန်းပို့နေရင်း၊ ဖမ်းနေ ရင်း သူ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖြစ်နေတယ်။ အရင်လို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြစ်ချင်လှပါပြီ။ စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု ဆိုတာ ငါ့ဆီ ပြန်လာပါတော့မလားလို့ လည်း တွေးမိရဲ့။ မနက်စောစော ထလုပ်ရတဲ့ လုပ်နေကျ လေ့ကျင့်ခန်းတွေက တောင် သူ့ကို နှိပ်စက်နေတယ်လို့ ထင်လာတယ်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကြေးနန်းရိုက်နှုန်းလည်း လက်ကျလာတယ်။ သူငယ် ချင်း ရဲဘော်တွေနဲ့ ထိုင်ပြီး စကားပြောတဲ့အခါ၊ သတင်းစာဖတ်တဲ့အခါ သူတို့က သူ့ မျက်စိရှေ့မှာ လက်ဝါး ယမ်းပြကြတယ်။ သူ့ မျက်စိမြင်သေးရဲ့လား စမ်းကြ တာ တဲ့။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလို့ မင်း အသေကောင်ကြီးလို လုပ်နေတာလဲ” လို့ တယောက်က မေးတယ်။ နောက်ရဲဘော်လေး တယောက်က -

“ကိုကြီးကောင်၊ ခင်ဗျား အိပ်မွေ့ချခံထားရတာလား။ ခင်ဗျား မျက်စိ ထဲမှာ နတ်သမီးကလေး တယောက်ကို မြင်နေလား” တဲ့။

အဲဒီလို အခါမျိုးတွေမှာ ကောင်က ဘာမှ မပြောဘဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချတတ်တယ်။ သူ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ ပြောမပြရဲဘူး။ ပြောလိုက်ရင် အရင်းရှင် ဘူဇွာ အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်နေပြီလို့ ပြောချင် ပြောကြလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဝိုင်းဟားချင် ဟားကြလိမ့်မယ်။

တနေ့မနက်မှာသံကြိုးနည်းပြဆရာဟန်လီ ရောက်လာပြီး ကြေးနန်း တွေကို ကောင် ပြန်ရေးနေပုံ ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“အင်း... ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်ကြေးနန်းရုံးက ပြောတာကိုး” တဲ့။

ဒီတော့မှ ကောင် ရိပ်မိလာတယ်။ သူဟာ ကြေးနန်းဌာန တခုလုံးမှာ လူတကာ သူ့ကို ငကြောင်လို့ ထင်နေကြပါပြီကိုး။ သူ့ရင်ထဲ နင့်သွားတယ်။ သူ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို သဘောမကျကြတော့လို့ အထက်ကို သတင်းပို့လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ မဖြစ်ဘူး။ နည်းလမ်း တခုခုတော့ ရှာရမယ်။ ဒီမိန်းမကိုရော၊ သူ့အသံ ကိုပါ မေ့ပစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နှစ်မျိုးလုံးကို သူ ဘယ်လို လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ လုပ်ချင်စိတ် ရှိတယ်ထားဦး၊ လုပ်နိုင်ပါ့မလား။

*

နောက်နှစ်ပတ် ကြာသပတေးနေ့ညမှာ ဆရာကြီး ဂျီယန်က ကြေးနန်းရုံးမှာ အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ခေါ်တယ်။ ဘာအတွက် ခုလို အရေးပေါ် ခေါ်တယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ကောင်တယောက် သွေးပျက်နေပြီ။ သူ့အထင် သူ့ အကြောင်းကလွဲပြီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်။ လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုတာ တနေ့ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်တတ်တာ မဟုတ်လား။ ညညမှာ ယောင်ရင်း ပြောမိလေသလား။ ပြီးတော့ ကြေးနန်းစာအုပ် နောက်ကျောမှာ မိန်းမပုံတွေ ဆွဲထားမိသေးတယ်။ လက် ကမြင်းမိတဲ့အတွက် ခုမှ နောင်တရနေတယ်။

အင်း... တော်ပါသေးရဲ့။ အစည်းအဝေး စတော့မှ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်မှန်း သိရတော့တယ်။ ဆရာကြီး ဂျီယန်က ရှီဝေကို ညဂျူတီကျတဲ့ အခါတွေမှာ ကျူးလွန်ထားတဲ့ အပြစ်ကို ဝန်ခံဖို့ ပြောတယ်။ ခုမှ ကောင်ရဲ့ ရင်ထဲက အလုံး ကြီး ကျသွားတယ်။ သူနဲ့ ရွန်က ညညမှာ ယောင်ရမ်းပြီး စကားတွေ ပြောတတ် တယ်လေ။ သူ ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်ပါဘူးလို့ ရှိက ပြန်ပြောတယ်။

ဆရာကြီးက ပြောတယ်။

“ဒါဆို မင်း မရိုးသားတာပဲ ရဲဘော်ရှီဝေ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး ဂျီယန်။ ကျွန်တော် အလုပ်ကို တာဝန် ကျေကျ လုပ်နေပါတယ်ဗျာ”

သူ ငြင်းပေမဲ့ မျက်နှာတော့ မကောင်းဘူး။

“ငါတို့ ပါတီလမ်းစဉ်ကို မင်း သိတယ်နော်။ ဝန်ခံတဲ့ လူတွေအပေါ် သက်ညှာတယ်။ မျက်စိမှိတ် ငြင်းတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာတော့ အပြင်းထန်ဆုံး အရေးယူတယ်။ ဒီတော့ မင်းအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်”

ရှီက ဘာမှ နားမလည်ဟန်နဲ့ -

“ဗျာ... အဲဒါ လူတန်းစားရန်သူတွေအတွက် ပြောတာ မဟုတ်လား ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်က တင်းပြည့်ပါတီဝင်၊ ဆရာကြီးရဲ့ ရဲဘော်ပဲ”

“ကဲ... မင်း ကြောင်သူတော်လေး လုပ်မနေနဲ့တော့၊ အမှန်အတိုင်း ပြော”

“တကယ်ပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ။ မင်း မပြောရင် ငါ ပြောမယ်”

ဆရာကြီးရဲ့ အသံဟာ ပိုပြီး ပြတ်လာတယ်။

“မင်း ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ထိန်းချုပ်ကြေးနန်း တနေရာက

မိသွားတယ်။ မင်းကတော့ မင်းကိုယ်မင်း ဟုတ်လှပြီ မှတ်နေတယ်ပေါ့လေ။
တခြားလူတွေ မသိစေချင်ရင် စကတည်းက ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူးကွ။ ရော့...
ဒီမှာ မင်းအကြောင်းတွေ”

တပ်တွင်းစာတစောင်ရှိကိုကမ်းပေးပြီးမိတ္တူတစောင်ကိုဆရာကြီးက
ရွန်နဲ့ ကောင်ကို ပေးလိုက်တယ်။

ခေါင်းစဉ်က ‘ကြေးနန်း အော်ပရေတာများ၏ လေထဲမှ အချစ်
ဇာတ်လမ်း’။

ကောင်တယောက် အသက်ရှူမှားမလို ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်
တမျက်နှာ လှန်ပြီး ဆက်ဖတ်တယ်။

‘ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့ မနက် ၀၁:၀၀ နာရီမှ ၀၅:၀၀
နာရီ အတွင်း တပ်ခွဲငါးမှ အော်ပရေတာတယောက်သည်
နံပါတ် သုံးဆယ့်ခြောက် ရှင်းယန်တပ်ရင်း ကြေးနန်းမှ
အမျိုးသမီးတယောက်နှင့် လေထဲတွင် အချစ်ဇာတ်လမ်း
ခင်း...’

ကောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ ရှိဝေ ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ
ဘယ်တော့မှ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ သူ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။
စာစောင်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လေထဲက ရည်းစားစကားပြောတဲ့ ကြေးနန်း
တချို့ကို ဖော်ပြထားပါတယ်။

ကျွန်တော် ရှိဝေပါ။ နာမည်လေး သိပါရစေလား။
လီလီပါ။ ဘယ်ဇာတ်လဲဟင်။
ဒါလီယန်ကပါ။ မင်းကကော။
ပေကျင်းကပါ။
မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ။
နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်။ ရှင်ကကော။
နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်။ မင်းလက်ကို သိပ် သဘောကျတာ။
ဘာဖြစ်လို့။
ချစ်ဖို့ကောင်းလို့။
ဟင်... ကျွန်မကို ချစ်တယ်လား။
ဟုတ်တယ်၊ ချစ်မိပြီ။

.....

.....

မင်း ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မလား။

အင်း ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။

.....

ကောင် ငိုချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေဆည် လိုက်တယ်။ ရှိကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ သွေး မရှိတော့ဘူး။ သိပ် ကြည့်လိုကောင်းတဲ့ သူ့နဖူးပြင်မှာ ချွေးတွေ ဥလာပြီ။ ရွန်က အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားတယ်။ မရယ်မိအောင် ကိုက်ထားရတာ။

ဆရာကြီး ဂျီယန် စကားဆက်တယ်။

“ကဲ... မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ရှိုက မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်နေတယ်။ သည်တော့မှ ဆရာကြီးက တပ်ခွဲ ကြေးနန်းရဲ့ အမိန့်ကို ဖတ်ပြတယ်။ ရှိုဝေကို လောလောဆယ် ရာထူး ချထား လိုက်ပြီ တဲ့။ အထက်က အရေးယူရမဲ့ အမိန့် မလာမချင်း အလုပ်မဆင်းရတော့ ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဝန်ခံချက် ရေးနေရမယ် တဲ့။ ပြီးတော့ တပြိုင်တည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရေး အစီရင်ခံစာလည်း ရေးတင်ရမယ် တဲ့။

ရှိုရဲ့ကိုယ်စား ကောင်က တနေ့ကို နှစ်နာရီကျော် အလုပ်ဆင်းပေးရ တယ်။ လီလီဆိုသော လေထဲက သူငယ်မကို သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်တော့ဘူး။ စာစောင်ထဲမှာ လီလီနဲ့ တဆက်တည်း မိသားစုနာမည်ကို ဖော်ပြထားဘူး။ သူလည်း ရှိုလိုပဲ ပြုတ်မှာ သေချာတယ်။ ခုလောက်ဆို ထုချေလွှာတွေ ထိုင်ရေး နေရလောက်ပြီ။ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့၊ သူ ကြေးနန်းလက်သံလေးနဲ့ အသံ သာသာလေးကိုတော့ နားထဲက မထွက်သေးဘူး။ သူ့ကို ခေါင်းထဲက မောင်း မထုတ်ခင် ကောင်ရဲ့ အတွေးများ။

ခုတော့ သူ့ကို လူတကာ စီးပြီးသား ဖိနပ်စုတ်လိုပဲ သဘောထားလိုက် တော့တယ်။ အနားကပ်လာသမျှ ခွေးထီးတွေကို အမြီးနှုတ်ပြတဲ့ ခွေးမနဲ့လည်း တူရဲ့။ အဲဒီလို ရင်ထဲက ကျိန်ဆဲပြီးတော့လည်း ကြေးနန်းရိုက်သံ၊ ဝင်သံ ကြားတာနဲ့ သူ့ကို တလဲလဲ ပြန်သတိရမိပြန်ရော။ သူ့အသံကလေးကို ကြား ယောင်လာပြန်ရော။ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါလဲ။

သည် အကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောဖြစ်တိုင်း ငိုသံ ပါလာတတ်တယ်။
ကြာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်းလာတယ်။

နောက်တပတ် ကြာတော့ ရှိတို့အမှု စီရင်ချက် ချလိုက်တယ်။ ဒီဘက်
က ရှိဝေရော၊ ဟိုဘက်က ဝမ်လီလီပါ တပ်က ထုတ်ပယ်လိုက်တယ်။ ခုမှပဲ အမျိုး
သမီးရဲ့ နာမည် အပြည့်အစုံကို ကောင် သိရတော့တယ်။ ဒါလောက် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားစရာ သတင်း ကြားတော့ ရှိတယောက် စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မယ်လို့
ကောင် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ အအိပ်မပျက်၊ အစား
မပျက်ပဲ။ အကောင်းဆုံး စီးကရက် ဝယ်သောက်လျက်ပဲ။ သူ ဒီလို နေနိုင်တာ
အကြောင်းနှစ်ခုကြောင့်လို့ ကောင်က ကောက်ချက်ဆွဲတယ်။ ပထမအချက်က
သူ့အဖေ အရှိန်အဝါနဲ့ နောက်အလုပ်တခုရဖို့ မခက်လို့ပဲ။ ဒုတိယ အချက်ကတော့
သူနဲ့ ဝမ်လီလီဟာ ပင့်ကူအိမ် တခုတည်းမှာ မိနေတဲ့ နှံ့ကောင်နှစ်ကောင်လို
ဖြစ်နေတော့ ဇာတ်လမ်းဆက်ဖို့ မခက်တော့ဘူးလေ။ ဘယ်လောက် ကံကောင်း
တဲ့ ရှိဝေပါလဲ။ ကြည့်ရတာ မကြာခင် ရှင်ယန်းကို သွားပြီး ကောင်မလေးနဲ့
နှစ်ပါးသွားတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး တပ်ဆွယ်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ဖို့ စီစဉ်
ကြတယ်။ နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ရလောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ တနှစ်
လောက်ပဲ တွဲခဲ့ကြရတာ ဖြစ်ပေမဲ့ ရှိဝေက လူချစ်လူခင် ပေါတယ်လေ။ ဘာ
လက်ဆောင် ပေးရပါ့မလဲဆိုပြီး ကောင် စဉ်းစားနေတာ ရက်ကြာလာပြီ။ သူ
စဉ်းစားလို့ မရ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး ခေါင်းအုံးစွပ်နှစ်ခု ဝယ်လိုက်တယ်။
ဈေးက မနည်းဘူး။ လေးယွမ်ဆိုတော့ သူ့ လခတဝက် ပြုတ်သွားတယ်။ လော
လောဆယ်တော့ သူ့ အတွေးတွေ ပုံမှန် မရောက်သေးဘူး။ ကြေးနန်းတစောင်
ဝင်လာတိုင်း သူ ရင်တွေတုန်နေတုန်း။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အကျင့်ဆိုးတခု ဝင်လာ
တယ်။ အရူးထမိခြင်းအတွက် တချိန်လုံး သူ့ကိုယ်သူ ဆဲနေတဲ့ အကျင့်။ ဒီအတွေး
သံသရာမှာပဲ ချာချာလည်ပြီး လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ အသက်မပါတော့ဘဲ
အလောင်းကောင်ကြီးတခု လမ်းလျှောက်သလို ဖြစ်လာတယ်။ အပြောင်းအလဲ
မြန်လွန်းတဲ့ သည်မိန်းမရဲ့ နာမည်ကိုတော့ အိပ်မက် ယောင်တိုင်း သူ ရွတ်နေ
တုန်း။ နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ တခြား ကြေးနန်းတပ်ဆွယ်က ဝါရင့်စစ်သားကြီး
လေးယောက်လည်း ဖိတ်လိုက်တယ်။ ဆရာကြီးရှိယန်က အယ်လ်ဘမ်တခု
လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ရွန်က နိုင်လွန်ခြေအိတ်တစုံ၊ ကောင်က ခေါင်းအုံးစွပ်

နှစ်ခု ထုတ်ပြီး ချလိုက်တော့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ တလုံးမှာ စာတန်း တွေ ထိုးထားသေးတယ်။ တလုံးက 'အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ' ၊ နောက်တလုံး က 'ဘဝတလျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်ပါစေ' တဲ့။ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကို စားပွဲပေါ် ဖြန့် ချလိုက်တော့ မြေပဲခွံတွေ၊ သစ်တော်သီးခွံတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် လွင့်ကျကုန်တယ်။

ခေါင်းအုံးစွပ်တခုကို ရင်ဘတ်မှာ အပ်ကြည့်ပြီး ရှိက ပြောတယ်။

“ကိုကြီး ကောင်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နောက်တာလားဗျ။ ကျွန်တော် က အိမ်ပြန်ပြီး မိန်းမယူမယ် ထင်နေလို့လား။”

ကောင်က ပြုံးပြီး -

“နို့ အဲဒီအတိုင်း မဟုတ်လား။ ရှင်ယန်ကို သွားပြီး မိန်းမတောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟာဗျာ။ တောက်တီး တောက်တဲ့။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အသိ တယောက်မှ မရှိပါဘူး။”

ကောင်က ထရပ်လိုက်တယ်။ သူ့အောက်က ကြမ်းပြင်ဟာ ယိမ်းထိုး နေသလိုပဲ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာတယ်။ သူ ဘီယာခွက် ကို ကောက်ကိုင်ပြီး မော့ချလိုက်တယ်။ ဘယ်လက်နဲ့ စားပွဲစွန်းကိုင်ပြီး ဘီယာ ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချတယ်။ ပြီးမှ အခန်းဝကို ထွက်သွားတယ်။

“ဟေ့... အဲဒါ ဘယ်လဲ”

ဆရာကြီးဂျီယန်က လှမ်းမေးတယ်။ ကောင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အပြင် ဆက်ထွက်သွားတယ်။ အပြင်က နှင်းလွှာပြင်ထဲကို စွတ်ပြေးချသွား တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်မသွားတော့ဘဲ သူ ရပ်လိုက်တယ်။ စစ်ရေးပြကွင်းထဲမှာ ဆောက်လုပ်ရေးတပ်ခွဲက ရဲဘော် တစ်ဒါဇင်လောက် တယ်လီဖုန်းတိုင်ကို ဖိနပ် မပါဘဲ အတက်အဆင်း လေ့ကျင့်နေကြတယ်။ အုတ်တိုက်တန်းလျားတွေရဲ့ နောက်မှာ မိတာသုံးဆယ်မြင့်တဲ့ ဧရိယာတိုင်တိုင် ရှိတယ်။ ဓာတ်တိုင်သုံးတိုင် ဆက်ထားတဲ့ သူတို့ ကြေးနန်းတပ်စု အားကိုးနေရတဲ့ တိုင်ကြီး။ အရှေ့မြောက် ဘက်မှာတော့ နှင်းတွေခဲနေတဲ့ ဝူစူလီမြစ်။ မြစ်ရိုးတလျှောက်မှာတော့ တောင် ပြာတန်းတွေ။ ညနေဆည်းဆာ နေခြည်မှာ ရှုလေရာတိုင်း ရွှေရောင် ဖြာနေ တယ်။ ကောင်းကင်က မြင့်လွန်းပြီး မြေပြင်က ကျယ်ဝန်း လှပါကလား။ ကောင် က သက်ပြင်းတချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုအသစ်တမျိုး လှုပ်ခတ်လာတယ်။

အဲဒီညမှာပဲ တပ်ခွဲပါတီစိတ်မှူးဆီ စာကောက်ရေးလိုက်တယ်။ သူ့ကို ဆောက်လုပ်ရေး တပ်ဆွယ်ကို ပြောင်းပေးဖို့ လျှောက်လွှာ သူ ရေးနေတာ။ ဘာမှ အကြောင်းမပြန်ဘူး။ ကြေးနန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ ဆိုပြီး ဒီလို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။

‘တော်လှန်ရေးမှာ ဉာဏ်ပိုင်းဖြင့် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို မစွမ်း ဆောင်နိုင်သဖြင့် ကာယလုပ်သားအဖြစ်နဲ့ ပါဝင်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ လူငယ်တယောက် ဖြစ်၍ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ကြေးနန်းဌာနမှ ဆောက်လုပ်ရေးဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါသည် ခင်ဗျား။’

စာရေးပြီးတော့ ငိုချလိုက်တယ်။ မူလ သူ့အစီအစဉ်က တပ်က ထွက် ခွင့် ရတာနဲ့ ကြေးနန်းစာရေးအဖြစ် စာတိုက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ မီးရထားဘူတာမှာ ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်မယ်ပေါ့။ ခုတော့ အဲဒီ အနာဂတ်စိမ့်ကိန်းလည်း ပျက်ပြီ။ အချစ်ဇာတ်လမ်းတပုဒ် ပျက်တဲ့အခါ အားလုံး ပျက်သုဉ်းတော့တာပါလား။ ဒီမိန်းမရဲ့အသံနဲ့ ကြေးနန်းရိုက်ပုံသာ မထူးခြားခဲ့ရင်...။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မေ့နိုင် အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်တော့ ဘယ်လိုမှ ကြိုမပြောနိုင်သေး။

နဂါးဗိုလ်

Dragon Head

(၁)

ကျွန်တော်တို့ ဂူအန်မင်ရွာကို ရောက်တဲ့ ညနေမှာပဲ နဂါးဗိုလ်နဲ့ စတွေ့တာပါပဲ။
 ဂူအန်မင်က ကူတူမြောက်ဘက် လီနှစ်ဆယ်* အကွာမှာ ရှိပါတယ်။ တပ်ခွဲရုံးကို
 အုတ်စိမ်းနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ကလေးတလုံးမှာ နေရာယူပြီး ဖွင့်လိုက်ကြ
 တယ်။ အိမ်ရှင်ကို အရင်းရှင်လူတန်းစားဆိုပြီး နယ်နှင်ဒဏ် ပေးထားတယ်။
 နယ်စပ် အခြေအနေတွေ ဆိုးနေလို့ ပြည်နှင်ဒဏ် မပေးကြတာ တဲ့။ အမြောက်
 တပ်စုမှူး လင်ဟူက ပြည်သူ့စစ်တယောက်ကို ခေါ်လာတယ်။ အခန်းထဲရောက်
 တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွဲနေတဲ့ နှင်းခဲတွေကို ဦးထုပ်နဲ့ ခါချ
 နေတယ်။ ပြည်သူ့စစ်က နှင်းကာအင်္ကျီ ကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်နေတယ်။
 ခါးပတ် မှာ မော်ဇောပစ္စတို ဘယ်တလက်၊ ညာတလက်နဲ့။ ဂျာမန်သေနတ်ကို
 ဂျပန်တွေဆီက ရခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ လူက ဗလကောင်းကောင်း၊ အရပ်မြင့်မြင့်။

* ၁ လီ = ၀.၃ မိုင်